

Tháng 7, 2016

HAI CHUYẾN GIÓ MÙA

Mùa Hạ nắng sẽ đẹp dịu dàng,
Mùa Đông gió lạnh sẽ ấm êm,
Hai chuyến gió mùa miền nhiệt đới,
Nếu có anh về, anh bên em.

Anh đang ở gần hay ở xa?
Gió về rừng núi buổi chiều qua,
Chiều nay gió có về thành phố?
Hướng gió Tây Nam xuống chuyên mùa

Anh đã không về cùng nắng khô,
Em nghe tiếng gió khóc mơ hồ,
Anh ơi gió mùa Tây Nam ấy,
Khô héo lòng em đến bao giờ?

Nắng gió mùa Hạ cũng qua đi,
Tình em ở lại với đam mê,
Mùa đông mây xám trời xuống thấp,
Là gió mùa Đông Bắc sắp về.

Thời tiết hẹn nhau đúng hạn kỳ,
Người yêu người vẫn còn bơ vơ,
Anh ơi gió mùa Đông Bắc ấy,
Lạnh lẽo tim em đến bao giờ?

Ngọn gió tình yêu ở nơi đâu,
Trăm năm trước hay nghìn năm sau?
Mà sao anh vẫn xa xôi thế,
Trống trải lòng em một nỗi đau.

Ngọn gió tình yêu dù vô thường,

Hư Ảo

*Có bao giờ ta tự hỏi
Sáng mai nắng nhuộm mây trời
Chim muông tung bồng đưa hát
Bình minh ngày mới hồng tươi.*

*Hay chỉ gió lùa qua cửa
Mây giăng thật thấp nơi nơi
Có người buồn trông kỷ niệm
Tiếng mưa, tiếng khóc bên đời.*

*Về đâu mây bay gió nổi
Biết chẳng có kẻ ngậm ngùi
Chập chờn mơ trong hư ảo
Đời người ngắn tựa sao rơi.*

*Cánh nhạn lạc bầy đêm tối
Hồng hoang một giấc mơ thôi
Xót xa nhìn vì sao lạc
Chìm trong cát bụi luân hồi.*

*Có bao giờ ta tự hỏi
Nhân gian đã lắm cuộc chơi
Nhưng cơn mê nào lạc lối
Tình vui tựa áng mây trôi.*
Ngọc Quyên

Thoảng Băng Khuâng

Người qua êm nhẹ như dòng nước
Mây phủ mơ hồ nổi vẩn vương
Màu xanh lá muốt ngày hôm trước
Tô thắm trang đời đượm nét thương

Thoảng hương dạ lý sương chiều lạnh
Huyền ảo canh trường ngỡ dáng ai
Trà khuya hơi ấm đêm cô quạnh
Hạnh phúc xa vời sợi tóc mai

Gió ru chiếc lá chiều thu vắng
Rơi chạm hồn tôi trở giấc nồng
Băng khuâng tìm chút vàng hanh nắng
Hong nụ cười xưa ứng má hồng

Tờ thư yêu dấu thời ươm mộng

Dù anh chưa hẹn một mùa thương,
Anh đến mùa khô hay mùa lạnh?
Hai chuyến gió mùa em nhớ mong.

Nguyễn thị Thanh Dương

(July 30, 2016)

Chùng thoảng dư âm vọng bổng trầm
Tinh bay xoải cánh chân trời rộng
Phai bóng cổ nhân lệ nhỏ thâm.

Đỗ T. Minh Giang

Con Cháu Thời A Còng @

Với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, hình như đa số chúng ta đều biết sử dụng máy điện toán (máy computer) và biết trao đổi tin tức, hình ảnh qua điện thư (email). Vì thế có thể nói thời nay là “thời đại a còng” có dấu hiệu là @) và con cháu thời nay được gọi là con cháu thời a còng cho hợp “thời trang điện toán”. Smile!

Con cháu thời a còng có gì khác biệt với con cháu thời xưa? Dĩ nhiên có nhiều sự khác biệt lắm mà những bậc cha mẹ ở lứa tuổi 60,70, 80 hiện tại thường lắc đầu than thở là đạo lý đã suy đồi khi họ đọc những tin tức ở Việt Nam và tin tức ở Mỹ .

Ở Việt Nam không thiếu gì tin tức con cái giết cha mẹ vì bị la rầy hay vì muốn cướp lấy tiền bạc, tài sản. Ở Mỹ thì con cái thường không lời thăm hỏi cha mẹ, mắng đũa cha mẹ ra khỏi nhà hay bỏ quên không đi thăm viếng cha mẹ đang sống cô đơn ở viện dưỡng lão. Mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, nhưng hoàn cảnh nào cũng đáng thương cả.

Hãy nghe nhà văn Huy Phương tâm tình qua bài viết Con Cháu Thời Nay của ông qua trích đoạn dưới đây: “... Bản năng của muôn loài là thương yêu và bảo vệ con. Con gà mẹ dùng đôi cánh che chở cho bầy gà con trước sự hung hiểm của điều hâu. Con chim bay xa tha mồi về mớm cho con non nớt yếu đuối bên bờ tổ. Hung dữ như cọp beo cũng không có loài nào ăn thịt con. Nhưng muôn loài cũng không có cái cảnh nào có đàn con

đi kiếm thức ăn cho những người sinh nở ra chúng lúc họ về già, không còn khả năng săn nhật, nằm chờ chết trong hang ổ. Nhà văn Lâm Ngữ Đường cho rằng, “Người nào cũng yêu con, nhưng người có văn hóa mới biết thương yêu cha mẹ!”

Ở Mỹ, trong giờ hành chính mà một đứa con lang thang ngoài đường, thì cảnh sát lập tức kết tội cha mẹ của chúng, nhưng một cụ già bị bỏ ngoài đường thì người ta tìm đến sở xã hội, liệu có ai truy tìm và lên án những đứa con.

Chúng ta phải chờ vài ba thế hệ nữa may ra, chứ hiện nay, các bậc cha mẹ người Việt ở Mỹ, tâm lý vẫn chưa sẵn sàng, còn cảm thấy

tôn thương và đau khổ, than trách khi bị con cái đẩy ra khỏi nhà. Những vị cao niên Mỹ không ai than phiền vì con cái không quan tâm hay “bỏ rơi” mình. Đối với họ, con trên 18 tuổi đã ra khỏi gia đình, vì muốn cho con tự lập, có khi muốn con đi học xa, thăm hỏi, quan tâm là điều tốt, nhưng cha mẹ không bao giờ kỳ vọng nơi con cái khi mình về già, trông đợi sự giúp đỡ của con. Cha mẹ và con cái từ đây hết còn bổn phận với nhau. Do đó, họ chuẩn bị để dành tiền, đầu tư, mua bảo hiểm nhân thọ, bảo hiểm “sức khỏe lâu dài,” chuẩn bị “hậu sự” cho mình.

Như vậy các bậc cha mẹ này không còn cảm thấy đau khổ vì những lý do về con cái.

Trái lại người Việt hay Á Đông luôn cho rằng trong trăm nét thì chữ hiếu đứng đầu (Bách hạnh hiếu vi tiên). Theo Phật Giáo thì “tâm hiếu là tâm Phật, hạnh hiếu là hạnh Phật.” Khi thấy con cái đối xử với mình tệ bạc thì đem lòng ai oán, nhất là vào buổi giao thời, vẫn thường so sánh lối sống của gia đình ngày xưa, với lối sống “Mỹ hóa” bây giờ của con cái, và cũng vì chính sự đổi thay quá nhanh chóng của con cái, sinh ra ở Mỹ, hay chịu lối sống Mỹ quá sớm, hoặc là dùng chữ gia đình “vô phước” như cách than phiền của nhiều vị.

Quý vị đã có dịp lui tới chuyện trò với các vị cao niên người Việt trong các nhà dưỡng lão, đã thường biết đến nỗi buồn của họ, không phải vì tiền, vì danh mà vì một nỗi cô đơn, chỉ vì con cái không ngó ngang đến họ. Khi tôi muốn kể nỗi lòng của một vị cao niên buồn bã, cô đơn trong một nhà dưỡng lão, trên trang báo, thì ông cụ chấp tay vái tôi, “Thôi xin ông, con tôi mà biết tôi kể lể với ông thì chúng hành tôi đến chết mất!”

- Một gia đình, khi người cha qua đời, những đứa con thấy mẹ thui thủi một mình, khuyên mẹ bán ngôi nhà rồi về ở với chúng nó. Như một trái bóng, bà bị đưa qua đưa lại giữa những đứa con, và chỗ ở cuối cùng của bà bây giờ là nhà dưỡng lão!

- Một bà cụ khi bị đưa vào bệnh viện, rồi nhà hưu dưỡng, vì lo xa, bà làm thủ tục trao cho cô con gái duy nhất, ngôi mobile home của bà, nhưng chỉ ít lâu sau, cô này bán ngôi nhà lấy tiền bỏ túi. Khi khỏe mạnh được trở về nhà, bà phải đi “share” phòng cho đến lúc qua đời....

(Nguồn: Trích bài viết Con Cháu Thời Nay của Huy Phương)

Theo cách giáo dục xưa thì gia đình nào có con cháu sống chung và phụng dưỡng cha mẹ thì được xem là gia đình hạnh phúc, ăn ở có đức. Nhưng người Âu Mỹ thì họ lại không nghĩ như vậy bởi lẽ ngay từ khi còn trẻ, họ đã được học tính tự lập – và điều này đã tác động rất lớn đến thế hệ người Việt thứ 2, thứ 3 – là những người sang Mỹ từ khi còn bé, hoặc sinh ra trên đất Mỹ. Họ hầu như ít nói tiếng Việt mà chỉ dùng tiếng Mỹ – ngay cả khi ở nhà.

Phần lớn họ chịu ảnh hưởng nặng của lối sống Mỹ: 18 tuổi là ra ở riêng, cha mẹ già thì đưa vào viện dưỡng lão. Sự thành công về mặt học vấn, tài chính đã khiến họ chẳng còn quan tâm nhiều đến quá khứ của cha ông. Nếu như ở Việt Nam, con cái thường ngồi im nghe cha mẹ giáo huấn – dù ngồi một cách miễn cưỡng. Còn ở Mỹ thì con cháu thường không chú ý đến những lời giáo huấn, khuyên bảo của ông bà, cha mẹ. Nhiều khi họ còn lý sự cãi cọ, cự nự nữa là khác vì giáo dục của Âu Mỹ tôn trọng sự tự do cá nhân, học sinh, sinh viên được quyền tỏ bày ý kiến ý nguyện của chúng. Những bậc trưởng thượng, ông bà, cha mẹ già Việt Nam thường bị những cú sốc tinh thần, tình cảm, nếu không chuẩn bị tinh thần chịu đựng trước những thay đổi này.

Quý vị cao niên sang đến xứ người thường cảm thấy cô đơn, cảm thấy bị bỏ rơi vì con cái đi làm cả ngày. Quý cụ gặp những xung đột gia đình về văn hoá, nếp sống, con cháu không vâng lời, không được quý trọng như ngày xưa, cảm thấy mình vô giá trị, tuyệt vọng v.v... nên dễ bị trầm cảm lâm đậy.

Người bị trầm cảm có thể có những triệu chứng sau: khóc buồn vô cớ, thấy tuyệt vọng, thiếu năng lực, hết hứng thú với những hoạt động đã từng ham thích, cảm thấy tội lỗi, thay đổi thói quen ngủ, ăn mất ngon hay ăn nhiều hơn, nghĩ nhiều đến việc tự sát v.v...

Bạn phải làm gì để trị bệnh trầm cảm?

Bác sĩ thuyết trình viên khuyên bạn nên:

- Dùng thuốc để trị bệnh, giúp ngủ ngon, giúp bớt đau, cân bằng những kích thích tố mất mát trong cơ thể.
- Đến gặp các chuyên viên tâm lý để tỏ bày tâm sự cho vui những đau khổ, uất ức, buồn chán chắt chửa trong lòng.

Con cháu thời a còn có những suy nghĩ, quan niệm sống của chúng thì cha mẹ, ông bà thời a còn cũng cần có những quan điểm sống như thế nào để không bị trầm cảm, khổ sở về tinh thần tình cảm nữa.

Mời bạn đọc tài liệu dưới đây và suy ngẫm xem có thể áp dụng được không nhé. Smile!

Thương con là làm bạn chứ không phải làm nô lệ cho con

Khi qua tuổi 60, bạn không còn nhiều thời gian ở phía trước nữa, và bạn cũng không thể mang theo những gì bạn đã có, sẽ là vô ích nếu bạn vẫn bận tâm đến việc kiếm tiền và dành dụm. Bởi thế, bạn hãy chi tiêu những đồng tiền mà bạn đã cất giữ để đi du lịch, mua sắm thứ bạn thích, cho đi những gì bạn có thể và đừng quan tâm đến việc nhận lại.

Đừng nghĩ mình phải chắt bóp để sau này còn có tài sản mà chia cho các con các cháu. Nếu con cháu là những động vật ký sinh, là những kẻ nóng lòng chờ đợi bạn nhắm mắt hơn ai hết, bạn lại càng không cần phải lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng, hay việc bạn sẽ bị đánh giá thế nào. Bởi một khi đã trở về với cát bụi, ta sẽ chẳng còn nghe thấy bất kỳ lời khen hay tiếng chê nào nữa.

Thời gian mà bạn sống vui vẻ trên đời hay để tìm kiếm của cải bằng biết bao gian khó rồi cũng đến hồi phải chấm dứt. Bạn đừng lo lắng nhiều đến mối quan hệ với con cái, bởi lẽ chúng có số phận riêng của chúng, và chúng chắc chắn sẽ tìm được con đường của mình trong cuộc đời. Chớ làm nô lệ cho con cái bạn. Hãy giữ quan hệ với chúng, yêu thương và giúp đỡ khi cần thiết, nhưng đồng thời hãy bằng lòng với số của cải bạn đã dành dụm cho chúng, đừng cố thêm.

Cuộc sống dài hơn cuộc đời lao động. Hãy nghỉ hưu sớm nhất khi bạn có thể và bằng lòng với những gì bạn kiếm được. Đừng kỳ vọng quá nhiều vào con cái. Đa phần, chúng đều yêu quý bố mẹ, nhưng chúng quá bận với công việc và những ràng buộc khác mà chúng muốn quan tâm nhiều hơn. Cũng có những đứa con bất hiếu, chúng có thể tranh giành của cải ngay cả khi bạn đang còn sống và có thể là chúng muốn bạn chết sớm hơn để đoạt chiếm riêng mình. Nói chung, con cái đều cho rằng chúng đương nhiên được thừa hưởng tất cả những gì bạn đang sở hữu trong khi bạn chẳng có quyền gì với tiền bạc của chúng.

Vì thế, sau tuổi 50-60, bạn không cần phí sức, đừng vì để đổi lấy số của cải nhiều hơn mà phải làm việc đến lúc xuống mồ. Tiền của bạn chẳng có chút giá trị nào trước mặt thần chết. Khi nào thì chúng ta được ngừng kiếm tiền? Bao nhiêu thì đủ? 100 triệu hay 10 tỷ? Từ hàng nghìn hecta ruộng đất bạn cũng chỉ ăn được chút ít rau quả và một ổ bánh mì mỗi ngày. Từ vài ba căn nhà bạn đã xây, thực tế là bạn chỉ cần vài mét vuông cho mình: một chỗ ngủ, một chỗ nghỉ ngơi, một chỗ tắm và một chỗ làm bếp. Với chừng ấy thời gian còn lại trên đời, chỉ cần một chỗ ở, một số tiền để ăn, để mặc và một số vật dụng cần thiết khác... thế là bạn đã sống ổn rồi. Chỉ cần tâm hồn vui vẻ, hạnh phúc là được.

Gia đình nào cũng có vấn đề, bất luận là ở chế độ xã hội nào. Bạn đừng so sánh với người khác về phương diện tài chính. Đừng quan tâm đến việc ai có nhiều của cải hơn, hoặc con cái ai thành đạt hơn về vật chất, mà bạn hãy đi chơi nhiều hơn, đến cả những nơi ăn chơi mà bạn chưa có dịp đi lúc còn trẻ. Nếu có điều kiện, nhất thiết bạn phải đi du lịch nước ngoài.

Hãy nhanh chóng đặt lên bàn cân để so sánh xem ai có nhiều thời gian rỗi hơn, ai hạnh phúc hơn, ai khỏe mạnh và sống lâu hơn. Đừng bận tâm đến những điều mà bạn không thể thay đổi. Nó chẳng giúp gì cho bạn mà trạng thái tinh thần không tốt còn dẫn đến bệnh tật. Hãy tạo cho mình một tinh thần cân bằng, và hãy xác định xem điều gì khiến bạn hạnh phúc. Với chừng ấy thời gian sống khỏe mạnh và vui vẻ, bạn hãy lên cho mình một kế hoạch, rồi cứ y thế mà thực hiện. Và dù đã lớn tuổi, bạn cũng nên đề ra những mục tiêu nhỏ cho mình, chứ đừng để ngày trôi qua ngày, bạn sẽ mất hết cảm hứng sống.

Một ngày sống mà không có phút giây nào vui vẻ là một ngày mất đi. Một ngày có dù chỉ một giây phút vui vẻ là một ngày được lợi. Một tâm hồn lạc quan thì chữa khỏi bệnh tật nhanh chóng. Nhưng một tâm hồn hạnh phúc thì không có căn bệnh nào phải chữa, bởi nó không quen biết bệnh tật... Hãy giữ cho bạn một trạng thái tinh thần tốt, hãy di chuyển, ra ngoài thường xuyên, đi dưới nắng mặt trời, ăn nhiều thực phẩm chứa vitamin và khoáng chất, và hãy vượt qua mọi trở ngại để sống thêm 30-40 năm với thể lực và sức khỏe dồi dào. Sức khỏe là điều quan trọng nhất nếu bạn vẫn còn muốn mình sống có ích.

Hãy bằng lòng với những gì bạn đang có và những gì có ở xung quanh bạn. Và đừng quên bạn bè. Họ chính là sự giàu có của cuộc đời bạn. Hãy giữ mối quan hệ bạn bè lâu dài.
(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Xin mời bạn cùng uống với người viết một Tách Cà Phê Thi Vị do người viết pha cho bạn để thấy cuộc đời còn một chút gì dễ thương, thi vị nhé. Smile!

Tách Cà Phê Thi Vị

<https://youtu.be/jFXt4SUApYw>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 332-ORTB 740-722716)

Bồ Câu

Bồ Câu trắng pha màu tro xám
Đôi uyên ương tựa bám vào nhau
Đi đâu rồi cũng xạc xào
Năm chung hóc hồm thì thảo nhỏ to

Sáng lục đục co giò bay bổng
Gió nâng niu bông cồng theo mây
Nhờn nhờ thăm hỏi cỏ cây
Đậu trên mái ngói loay hoay nhìn trời

Hừng đông sáng gọi mời ngày mới
Đôi tình nhân phơi phới vỗ mau
Chiều tà chui rút xó nào
Vẫn là cái tổ ngọt ngào nhà tôi

Tiếng dù đẹt của đôi chim nhỏ
Cứ tranh nhau đôi mỏ rộn ràng
Gõ vào tường vách nhịp nhàng
Những lời êm ái dịu dàng... mãi yêu

Sáng nay tôi nhận được bài viết nói về đôi chim Cu Đất. Ý tưởng chợt lóe ra cho tôi viết vài hàng chữ về đôi bồ câu dễ thương để diễn tả hình ảnh chàng và nàng. Loài chim cánh mềm tình tứ biết bao, yêu thương nhau không khác gì con người. Đôi chim chung tình chung thủy đã cùng nhau rong ruổi, bay xuôi đảo ngược làm tổ trong góc kẹt, ngay phía dưới mái ngói màu cam đỏ. Cái tổ tùm hùm bé tí này lại ẩn dật nằm sâu kín ngay bên khung cửa sổ.

Đôi uyên ương cứ lẩn quẩn quanh nhà. Những câu chuyện đối đáp vang vang, dù dù đọp đọp gọi nhau ơi ơi hay trò chuyện gì gì thì tôi hoàn toàn không hiểu. Nhưng vì cái tổ nằm kề sát bên tai tôi đang đứng gõ lộc cộc vài hàng chữ này nên tôi nghe tiếng xí xô văng vẳng, lần hồi

quen tai và thuộc lòng luôn giờ giấc chúng thức dậy cất cao cánh mỏng.

Suốt bao nhiêu tiếng đồng hồ mãi miết qua trưa hè, đến chiều xế bóng thì không gian im bật tiếng ồn ào. Cái hóc tó ẩm cúng trả lại mái nhà một khoảng trời thơ mộng cho tôi thả hồn đi hoang, nhìn ngắm mây trời rủ nhau lờn vờn, vẽ vờn một ngày hè urom nắng vàng tươm tràn mật ngọt.

Trước sân xi măng là driveway của garage xe. Chiều nào tôi cũng phải cầm cây chổi ra quét quét mấy mảnh rác nằm ngổn ngang mà anh chị làm vệ sinh mỗi ngày. Nào là lá cỏ khô nát vụn bay lả tả rơi rớt lung tung. Có một buổi chiều khi tôi mở cửa garage để tưới cây cảnh thì trên bãi cỏ cạnh bên driveway là một khoảng nhỏ màu trắng bụi văng vãi tứ tung. Những phiến lông bồ câu ngăn ngắt màu bạch kim pha xám tro phủ mờ trên nền cỏ xanh. Lông con bụi mỏng li ti tó màu bột trắng xóa, còn những phiến cứng dày thì nằm lác đác chung quanh, tan tác, rụng rời ra từng mảnh vụn.

Tôi đoán biết là một trong đôi vợ chồng cánh mềm, không biết chàng hay nàng đã lìa bỏ cuộc vui của mình. Cái xác thân thì hoàn toàn tôi không thấy, chắc đã bị con vật nào đó nhai nghiền ăn mất tiêu rồi.

Kề từ chiều hôm ấy, tiếng chim trong cái xó hóc nhà im lìm hơn. Lời đối thoại qua lại gần như không còn, thưa thớt hơn. Theo tôi nghĩ, đó chỉ là tiếng kể lể nỗi buồn quanh quẽ của một cái mỏ còn lại than thở, tí tê với chính mình. Cái tổ nồng nàn tiếp nối chuỗi ngày lê thê bỗng dưng lạnh lẽo buồn tênh chi lạ!

Thui thui một mình, hẩm hiu đơn bóng ở lại chắc chắn là trống vắng lắm nên chim mờ côi lang thang bay suốt ngày, không còn tâm trí để quay về, đậu hoài ở chốn cũ kỷ niệm vì người bạn đời đã an giấc thiên thu.

Chim bồ câu biết buồn
Khi bạn đời về nguồn
Năm canh sâu lẽ bóng
Trống vắng màn đêm buông

Bạch Liên
July 26th, 2016

Hạnh Phúc Đến Từ Những Điều Bình Dị

Con người sống giữa chốn hồng trần này thường nói nhiều về hai chữ hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc là gì nhỉ? Có đơn vị nào có thể cân đo đong đếm được hạnh phúc hay không?

Mỗi người có một quan niệm về hạnh phúc khác nhau, nhưng chưa biết rằng ai đúng ai sai vì mỗi người sống trong một hoàn cảnh khác nhau, mỗi người có một trình độ tri thức khác nhau. Hôm nay người viết xin tâm tình về hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi để xem có ai cùng một quan niệm giống như người viết không nhỉ?

Hạnh phúc nhỏ nhoi

Mỗi người đều mơ ước một mái ấm gia đình hạnh phúc trong đó vợ chồng thương yêu nhau, có tiếng cười nói của trẻ thơ, có những kỷ niệm gia đình thân ái bên nhau, có những giờ phút sống an tĩnh tinh thần. Một mơ ước rất tầm thường, giản dị như thế nhưng không phải ai cũng có thể có được và nếu ai đã có được rồi phải được xem đó là duyên phúc tốt đẹp của mình.

Ngày xưa khi còn là một thiếu nữ, tôi đã có mơ ước về mái ấm gia đình của mình được diễn đạt như sau qua bài thơ “Nếu Anh Muốn Là Người Yêu Của Em” của tôi:

*... "Nếu anh muốn là người yêu của em,
không cần anh có xe hơi, nhà lầu, biệt thự đất tiền,
Em chỉ mơ một mái nhà nhỏ nhỏ,
với hoa vàng trước ngõ, khóm trúc bên hiên
Em chỉ mơ một chiếc xe bé bé xinh xinh
Chờ tâm tình đôi ta vào chiều thứ bảy..."*

Thơ Sương Lam

Tình chưa? Smile!

Bây giờ nghĩ lại, trải qua bao cuộc biến đàu thay đổi của cuộc đời, tôi đã nhận được nhiều ân phúc của Trời Phật đã ban cho mình. Đó là tôi đã đạt được những gì mình mơ ước dù là so với bao kẻ khác, mơ ước đó có thể thật là tầm thường, nhỏ nhoi, nhưng đối với tôi là một hạnh phúc trong tầm tay với của tôi. Tôi đã có nhà cao cửa rộng, tôi đã có một quá khứ tạm gọi là oanh liệt, vàng son so với nhiều người khác nhưng rồi tôi cũng đã phải mất đi vì thời cuộc, vì vận nước đổi thay. Ngày nay đến xứ người với gia đình một cách an lành, đầy đủ sau một chuyến vượt biên nguy hiểm, đó không phải là nhờ hồng phúc ơn trên ban bố cho tôi hay sao? Cho nên tôi không dám mơ ước gì hơn là có sức khoẻ và tinh thần sáng suốt, an tĩnh ở cái “tuổi không còn trẻ nữa” này để có thể làm được những việc gì có ích cho mình, cho những người thân trong gia đình, cho bạn bè thân mến của tôi.

Ngày xưa khi còn trẻ, với những thành công trong vấn đề học vấn một cách dễ dàng, tôi được xem như là người con được cưng nhất của ba má tôi và là niềm hạnh diện cho gia đình tôi nên tôi ôm rất nhiều cao vọng, phải làm chuyện này, phải làm chuyện kia cho đúng với tài năng của mình, tôi nghĩ thế! Smile!

Tôi thấy các người chị trong thân tộc của tôi, hay con cái của bạn bè cha mẹ tôi, lớn lên đi lấy chồng đẻ con sao mà tầm thường quá vì họ không có hoài bão, lý tưởng phục vụ nhân quần, xã hội gì cả!

Nhưng rồi qua thời gian, tôi mới nhận thấy rằng chính những người phụ nữ tầm thường

đó mới là những phụ nữ đáng phục, đáng quý trọng vì họ đã hy sinh những tham vọng của cá nhân mình để giữ lấy một cái hạnh phúc bình thường, giản dị cho mái ấm gia đình của họ, điển hình là mẹ của tôi qua hình ảnh:

*“Con cò công nắng công mưa
Mẹ tôi công cả bốn mùa gió mưa”*

Chính nhờ những cái tâm thương, hy sinh, chịu đựng của những bà mẹ, bà vợ tâm thương này mà người cha, người chồng, người con của họ mới có thể an tâm lo việc nhà việc nước ngoài xã hội. Trên một phương diện khác, họ là những chiến sĩ vô danh. Bạn có đồng ý với tôi chăng?

*“Cao quý ấy, phải chăng trời đã phú
Chỉ riêng dành cho phụ nữ Việt Nam
Họ là ai? "Những chiến sĩ vô danh"
Trang sử Việt, họ góp phần rất lớn”
Thơ Sương Lam*

Dĩ nhiên cũng có những người phụ nữ phi thường như Hai Bà Trưng, Bà Triệu Âu ngày xưa, như Dương Nguyệt Ánh, Elizabeth Phạm ngày nay trong văn hóa Việt và nhiều vị anh thư hào kiệt trên thế giới như bà Thatcher, bà Gandhi ,v...v... Nhưng với tôi, hình ảnh hiền lành, hy sinh, chịu đựng của phụ nữ Việt Nam chúng ta vẫn là hình ảnh mà tôi thương yêu, trân quý nhất. Riêng bạn thì sao?

Với tài năng và sở học của mình, phụ nữ ngày nay cũng chen vai sát cánh đóng góp tài năng, lý tưởng của mình cho xã hội, cho quốc gia như nam giới nhưng hình như trong trái tim nhỏ bé của họ, mái ấm gia đình hạnh phúc vẫn là niềm mơ ước của đa số phụ nữ trong bất cứ thời đại nào, không gian nào. Sau những giờ làm việc mệt nhọc, sau những giây phút tham dự những buổi họp quan trọng, người phụ nữ vẫn muốn ôm đứa con thương yêu trong vòng tay của mình dù là con ruột hay con nuôi vì đó là bản năng làm mẹ của người phụ nữ. Họ vẫn muốn được ngồi ăn một buổi cơm có mặt những người thân trong gia đình, được nằm trong vòng tay nồng ấm của chồng vì họ vẫn là người đàn bà đáng yêu. Ngày nay có những phụ nữ, mặc dầu chọn sự nghiệp quan trọng hơn là hôn nhân, gia đình hoặc không muốn sinh nở hay vì một lý do nào đó không thể sinh con được, họ vẫn dành tình cảm thương yêu đối với trẻ thơ dễ thương vô tư vô tội và đó là hạnh phúc nhỏ nhoi của họ, tôi nghĩ thế.

Mời xem ảnh thơ có nhạc Hạnh Phúc Ở Núi Đâu có nhạc do Sương Lam thực hiện qua link dưới đây:
https://youtu.be/DEgGcG_KtQc

Mỗi người có một định nghĩa khác nhau về hai chữ hạnh phúc tùy theo hoàn cảnh sống và quan niệm sống của mỗi người. Tiền bạc, danh vọng, lý tưởng phục vụ xã hội tổ quốc, sự giàu sang, niềm vui đạo hạnh, niềm vui tinh thần, đôi khi một nơi trú ẩn an lành, một nắm cơm no bụng, một chiếc áo lành để che thân cũng là hạnh phúc của con người.

Nếu trái tim tôi không còn biết rung động trước cái hay cái đẹp của thiên nhiên, của nghệ thuật; nếu tôi không còn biết tôn trọng những tình cảm cao quý của con người: tình yêu nam nữ, tình yêu gia đình, tình yêu tổ quốc; nếu tôi không còn sức khỏe nữa và nếu tôi không có cái tâm an tĩnh, không biết làm những điều thiện, không biết tránh những điều ác thì chắc chắn tôi sẽ không có hạnh phúc!

Vậy điều quan trọng nhất của tôi trong hiện tại là tôi biết yêu thương và vui sống với những gì tôi đang có trong tầm tay của tôi. Đó chính là hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi ngay lúc này, ngay bây giờ đây, bạn ạ! Smile! Cuối cùng tôi xin cầu nguyện mọi người đều có hạnh phúc, dù là nhỏ nhoi, theo cách nghĩ của bạn. Bạn đồng ý chứ?

Sau nữa, đến một tuổi nào đó bạn thích có những phút giây được sống an tĩnh trong một gian phòng nhỏ nhỏ tìm đọc kinh sách, thơ văn nào đem đến cho bạn một sự thư thái tâm hồn, một niềm an vui tự tại. Khi còn trẻ,

bạn tìm thấy hạnh phúc trong sự giàu sang, trong danh vọng. Bạn đã có một ngôi nhà có “mai vàng trước ngõ, có khóm trúc bên hiên rồi, bạn đã sống ấm êm bên vợ đẹp con xinh rồi, nhưng bạn vẫn thấy chưa đủ, bạn vẫn muốn tìm đủ mọi cách để tạo thêm nhiều ngôi nhà khác rộng rãi hơn, đẹp đẽ hơn để thỏa mãn tham vọng được làm chủ những căn nhà của bạn, càng nhiều càng tốt, tiền đẻ trong nhà băng càng nhiều càng thấy vui mắt hơn. Xin mời đọc câu chuyện Thiền ngắn ngắn dưới đây để xem ai hạnh phúc hơn ai nhỉ?

Ai Hạnh Phúc Hơn Ai

Một người chủ giàu có nhìn thấy một thợ câu cá đang nằm lười biếng cạnh thuyền câu, mồm ngậm tẩu thuốc.

“Tại sao anh không làm việc?” người chủ hỏi.

“Vì tôi đã câu đủ cho hôm nay rồi,” người thợ trả lời.

“Thế tại sao anh không câu thêm vài con nữa?”

“Câu thêm thì tôi sẽ làm gì với chúng?”

“Anh có thể kiếm thêm tiền” người chủ nói, “Với số tiền đó, anh có thể mua một cái động cơ mới cho chiếc thuyền của mình, rồi đi đánh cá ở vùng biển xa hơn. Anh sẽ đánh bắt được nhiều cá hơn và kiếm nhiều tiền hơn nữa. Sau đó, anh có thể mua thêm một chiếc thuyền nữa, thuê một đội đánh bắt đi theo mình. Và anh sẽ trở nên giàu có, giống tôi”

“Và, khi đó tôi sẽ làm gì?”

“Anh có thể thanh thoi tận hưởng cuộc sống, làm những gì mà anh yêu thích”

“Vậy, ông nghĩ tôi đang làm gì đây?” Người thợ câu ngược nhìn và hỏi.

(Nguồn: Trích trong Chuyện Thiền)

Qua câu chuyện kể trên, bạn nghĩ rằng ai đang hạnh phúc hơn ai nhỉ?

Mời quý bạn thưởng thức Youtube **Đặng Sau Cánh Cửa** do **Sương Lam** thực hiện và cầu nguyện mọi người sẽ tìm thấy hạnh phúc đằng sau những cánh cửa đó qua link dưới đây:

https://www.youtube.com/watch?v=bw2_fPia-OQ

Như thế sự giàu sang có đem đến cho bạn hạnh phúc hay là đem đến cho bạn những lo âu, phiền não? Dĩ nhiên sẽ có nhiều bạn cho rằng không có tiền cũng lo âu phiền não lắm nếu phải “chạy ăn từng bữa toát mồ hôi” như Tú Xương ngày xưa. Vấn đề ở đây là làm thế nào chúng ta chế ngự được lòng tham có một muốn có thêm hai, có bạc triệu muốn có thêm bạc tỷ vì đó là nguồn gốc của bao đau khổ, và tội lỗi. Nếu biết chúng ta biết đủ thì là đủ, biết nhàn thì là nhàn như nhà thơ Nguyễn Công Trứ đã nói qua bài thơ **Chữ Nhàn**.

“Tri túc tiện túc, đãi túc, hà thời túc,

Tri nhàn tiện nhàn, đãi nhàn, hà thời nhàn?”

Xin chúc phúc và chúc quý bạn không vướng thêm lo âu phiền muộn khi muốn tích lũy thêm nhiều của cải, tài sản và biết hưởng nhàn khi cần phải hưởng nhàn..

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN331-ORTB739-72016)

TIM PHA MỰC MÁU,
CHỮ ĐẦY XÓT XA

*Thơ ơi! Giấy, viết run tay
Mực với nước mắt, chữ đầy xót xa
Hồn đất Mẹ, Tình quê Cha
Viết cho em, mà chính ta đau cùng!*

Ý Nga.

Chia Xa

Tình ơi, duyên nợ ba sinh
Giọt ngâu tí tách đôi mình lia đôi
Đèn soi chiếc bóng đơn côi
Quanh hiu ngày tháng bồi hồi nắng mưa
Chào anh, ngắm ảnh ngày xưa
Tách cà phê ấm như vừa nỗi đau
Bây giờ thấm thía lòng nhau
Hai phương trời thắm sắc màu thủy chung
Mai sau về với vô cùng
Lửa hương khép kín, trùng phùng hoan ca
Nguyệt nghiêng nửa giấc trăng ngà
Bên song vọng nguyệt chung trà âm thi
Sao băng tay với ôm ghì
Chập chờn mộng ảo xuân thì trôi xa
Đếm sao trời, vọng âm ba
Sóng đời trôi nhịp ngỡ là tiếng ai ...
Đỗ Thị Minh Giang

CHỮ TÌNH!!!

Một duyên hai nợ ba tình ()
Hai đầu đầu gánh, sao quần quai vai?
Một duyên hai nợ... nợ ai!!!
Ngày thơ thần nhớ đêm cài tương tư.*

*Một duyên hai nợ Tình u!
Không dây buộc cột... khư khư chẳng rời
Chữ Tình thăm thăm bể khơi
Kẻ đang đuổi sức, người bơi giữa dòng.*

*Một duyên hai nợ xoay vòng
Chữ Tình một gánh một gông-vác-mang
Ơi Tình!!! Là tình tính tang
Một duyên hai nợ, tình lang ở ờ!!!*

*Si Tình nên mới thả thơ
Mơ Tình nên mới vu vơ hát hò
Mộng Tình nên mới vẽ ai
Thất Tình nên mới... rượu cay say nhè.*

.....
Chữ Tình là cái chi chi!!!

Kiều Mộng Hà

Austin, July 20-2016

(*) Tục ngữ dân gian

Ta là Số Một

Người viết xin mượn câu chuyện Thiên dưới đây của Thầy Thích Tánh Tuệ để mở đầu cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Đừng bao giờ cho mình là quá quan trọng

Ngàn vạn lần đừng cho mình là “quá quan trọng” bởi vì trên thế giới này, ai cũng đều rất quan trọng. Nhưng mà, bất luận là thiếu đi một ai thì Trái Đất này cũng vẫn cứ chuyển động.

Lạc đà và con ruồi

Có một con lạc đà phải trải qua trăm nghìn cay đắng khổ cực mới vượt qua được sa mạc cát rộng lớn. Một con ruồi đậu trên lưng con lạc đà và cũng tới nơi mà không mất một chút sức lực nào. Con ruồi hân hoan, vui vẻ cười nói: “Lạc đà! Cảm ơn người đã phải vất vả công ta tới đây, hy vọng sau này sẽ gặp lại!”

Nhưng mà con lạc đà lại lạnh lùng liếc nhìn con ruồi rồi nói: “Lúc người ở trên lưng ta, ta vốn dĩ cũng không biết, cho nên khi người đi cũng không cần phải chào hỏi. Bởi vì căn bản người cũng đâu có trọng lượng gì, đừng tự đề cao mình quá, người tưởng người là ai?”

Có một cậu thanh niên sống trong gia đình đông người, mỗi lần ăn cơm, đều là hơn 10 người ngồi ăn xung quanh một chiếc bàn lớn. Một lần nọ, cậu ta đột nhiên có suy nghĩ muốn đùa mọi người một chút. Trước khi ăn cơm, cậu ta chui vào trong một cái tủ và trốn ở đó để cho mọi người phải đi khắp nơi tìm kiếm mình.

Nhưng thật không ngờ là không có một ai đi tìm cậu ta cả, thậm chí họ còn không để ý tới sự vắng mặt của cậu trong bàn ăn. Sau khi mọi người đã ăn no và rời khỏi bàn, cậu ta mới chui từ trong tủ ra và một mình ăn những thức ăn thừa còn lại. Từ lần đó trở đi, cậu ta tự nhủ với lòng mình: “Sẽ không bao giờ cho mình là người quá quan trọng nữa, bởi vì như thế có thể sẽ phải nhận lấy sự thất vọng.”

Lúc nên cúi đầu thì cúi đầu

Benjamin Franklin được xưng là “cha đẻ của nước Mỹ”. Có một lần, ông từng đến thăm một vị lão tiên bói “đức cao vọng trọng”.

LIFE is Beautiful
One Day
One Hour
One Min
It's Not Come Again
So Please
Avoid Fight
Avoid Angry
Speak Lovely and
Spread Your SMILE.

quotes-central.com

Lúc ấy ông tuổi trẻ lại khí thế mạnh mẽ nên đã ngẩng cao đầu mà sai bước đi rất nhanh. Không ngờ vừa bước đến cửa thì đầu của ông bị đập mạnh vào cái khung bên trên. Đau điếng cả người, ông không ngừng dùng tay mà xoa xoa bóp bóp, lại vừa nhìn cái khung cửa thấp hơn thân thể mình.

Vị tiên bói ra chào đón Franklin chứng kiến cảnh này liền nói: “Rất đau phải không? Nhưng mà đây có lẽ là thu hoạch lớn nhất của chuyến thăm ta ngày hôm nay của cậu đấy! Một người muốn sống bình an vô sự trên đời thì lúc nào cũng phải ghi nhớ rằng: “Lúc nên cúi đầu thì phải cúi đầu!” Đây cũng là một chuyện mà ta muốn dạy cậu.”

Một người có thể có tự tin, nhưng đừng tự cao tự đại.

Một người có thể phóng đấng một chút nhưng

đừng kiêu căng, ngạo mạn.

Một người có thể sống rất thọ nhưng cũng không thể trường sinh bất tử.

Đừng cho mình là “quá quan trọng”, kỳ thực cũng là một loại tu dưỡng, một cảnh giới của cao thượng, một thái độ lạc quan và là một loại trưởng thành của tâm tính, hay còn là một loại tâm không màng danh, lợi!

Đền, đi như mây qua trời.. Mây kia nào có tên.

Namo Buddhaya

Thích Tánh Tuệ

Ngày xưa khi còn trẻ, với những thành công trên đường học vấn một cách dễ dàng, người viết là cô “con gái rượu” của ba má tôi vì tôi đem nhiều niềm vui và sự hạnh diện về cho ba má tôi, cho nên tôi được cưng chiều nhất nhà. Tôi không làm gì động đến “móng tay tiểu thư” của tôi mà chỉ cần lo chăm học “thi đầu đỗ đó” là được rồi.

Tôi còn nhớ khi tôi học ban Sinh Lý Hoá ở Đại Học Khoa học Saigon năm 1963, trong giờ thực tập mổ xẻ con cá lóc tôi không biết đập đầu con cá lóc còn sống như thế nào đến nỗi anh bạn trong nhóm phải cười nhạo tôi là một phụ nữ “dở òm”, không dám giết cá thì làm sao có thể “giỏi” về gia chánh nấu ăn cho chồng con được. Tôi chỉ biết cười mỉm chi đáp lễ mà không dám hó hé gì thêm nữa vì “bị rầy” đúng quá rồi! Hơn thế nữa, mỗi lần nhà trường bắt mổ một con vật nào đó là tôi phải trốn học “cúp cua” chạy vào rạp ciné Rex lánh nạn vì tôi rất sợ cầm con dao mổ. Nếu bắt buộc phải thực hành việc mổ các con vật trong phòng thí nghiệm, tôi lại mổ tầm bậy tầm bạ lung tung. Mấy ông bạn cùng nhóm khi thấy người đẹp đang tròn xoe đôi mắt nai và đang hét oai oái thì các chàng xung phong ra tay cứu nguy giúp đỡ người đẹp ngay. Khoẻ quá! Nhưng đến kỳ thi cuối khóa năm thứ nhất ở Đại Học Khoa Học, tôi đành phải bỏ cuộc thi vì biết rằng tôi không có duyên với cái bằng Cử Nhân Khoa học chút nào với cái tính nghệ sĩ và lòng thương yêu loài vật của tôi.

Tôi đi lấy chồng không đem theo một chút của hồi môn nào về nghệ thuật nấu ăn cả vì tôi có nấu bếp ở nhà bao giờ đâu. Ba mẹ tôi chỉ mong tôi học hành chăm giỏi và ngoan hiền là đủ rồi, còn mọi việc khác thì đã có ba mẹ tôi lo và có người giúp việc lo rồi. Bởi thế tôi nghĩ mình là “cái rún của vũ trụ”, tha hồ mơ mộng làm chuyện to chuyện nhớn theo lý tưởng của mình. Smile!

Rồi thời cuộc đổi thay, tôi không còn là “bà xếp văn phòng” oai phong ngày trước nữa mà là một “bà mẹ què” ở nhà nuôi gà nuôi vịt “tự túc tự cường” kiếm thức ăn dinh dưỡng cho gia đình. Một con dịch thoáng qua, gà vịt chết ráo trời. Vì tiếc của, vợ chồng tôi vẫn cứ ăn thịt gà vịt chết toi này tinh queo trong thời điểm khó khăn về lương thực “thời giải phóng đặc biệt” của toàn nước Việt Nam thời ấy. Cũng may là lúc đó không có dịch cúm gà trầm trọng nên chúng tôi được sống sót mà về Saigon làm “bà bán bánh mì” trước nhà một người quen cho đến khi dzọt được sang Mỹ.

Thế là từ một người thuộc “hạng quan trọng” trong chế độ cũ, người viết “bị” thành một người “hạng bần cùng” trong chế độ mới ở ngay trong nước Việt quê hương tôi ngày xưa. Bởi thế xin Bạn đừng bao giờ nghĩ rằng mình luôn luôn là “người quan trọng số một” mãi đâu nhé vì cuộc đời giống như một sân khấu thay đổi vai diễn hà rầm đấy. Chúng ta phải cố gắng học hỏi quan niệm sống giống như ông Nguyễn Công Trứ qua lời nói của ông: “Khi làm quan, tôi không lấy gì làm vinh, khi làm lính tôi không lấy gì làm nhục” thì mới có thể sống vui sống khỏe nơi chốn bụi hồng lao xao này, bạn ạ!

Chúng ta cũng cần an trú trong hiện tại để sống vui với kiếp người, bạn nhé!

An trú hiện tại

Đức Phật hỏi một đệ tử Tăng:

- Đòi người bao lâu?

Tăng đáp:

- 50 năm.

Phật bảo: Không đúng.

- 40 năm.

- Không đúng.
- 30 năm.

Phật kết luận: Đời người trong một hơi thở.

Bình: Chúng ta bôn ba xuôi ngược đủ thứ để tìm cầu hạnh phúc. Song cái quý nhất của đời người là hơi thở mà ít ai để ý. Thiền giúp ta sống lại với hạnh phúc đơn sơ, nhưng rất chân thật với chính mình.

« Thở vào tâm yên lặng. Thở ra miệng mỉm cười. An trú trong hiện tại. Giờ phút đẹp tuyệt vời.»

(Nguồn: Thiền là gì? Giác Nguyên)

Đức tính khiêm cung cũng rất là quan trọng mà chúng ta cần học tập và thực hành để được sự quý mến của người xung quanh trong cuộc sống chúng ta. Xin mời bạn đọc trích đoạn dưới đây về sự khiêm cung.

“...Trong pháp hành cú đầu hành lễ của Phật giáo còn có cách giải thích khác nữa là: Cái gọi là “chăm sóc bước chân”, ý chỉ rằng, chúng ta làm bất cứ việc gì, cần phải có tư duy quán sát sao cho hợp thời, hợp lý; làm đâu ra đó và làm cho đến nơi đến chốn với lòng khiêm cung chân thật. Bởi vì đối diện với bất kỳ công việc làm nào, nếu chúng ta với tâm khiêm cung cần lao khẩn ý thì mới thành tựu được nền móng đời sống vững chắc. Trên lộ trình giao thông, vì muốn an toàn, khi đi đường bộ, hoặc khi lái xe, chúng ta đều phải nhìn xuống mặt đất và cẩn thận chăm sóc lấy từng bước chân của mình trên đường đi, chứ không dám ngưỡng mặt nhìn trời mà đi. Trong cuộc sống, nếu chỉ biết hướng lên phía trước để tìm tòi, để so đo tạt đổ, thì người đó nhất định sẽ gặp thất bại.

Khiêm cung là một cử chỉ thành thực, đầy đủ đức chân thiện mỹ. Chúng ta cùng quán xét xem cây cỏ khi kết trái đơm bông đều hướng xuống mặt đất trĩu cành. Cây lúa khi trở bông chín mùi thơm ngát cũng trĩu ngọn cúi đầu. Thế nên khiêm cung là cử chỉ cao quý khiến cho người khác ngay khi tiếp cận liền khởi tâm yêu mến, hoan nghinh.

Làm người, nếu tự cho rằng mình có dáng cao to trượng phu tướng, lại có địa vị, có uy quyền rồi sanh tâm cao ngạo, uốn ngược vênh vang, đầu ngưỡng thật cao mạnh bước hiên ngang. Hạng người đó đáng liệt vào danh thứ nào? Trên lịch sử thế giới, các bậc hiền thánh được mọi người tôn xưng là bậc tài cao đức trọng vì họ suốt

cuộc đời họ biết sống và phụng sự trong pháp hành khiêm cung. Công cao ngã mạn sẽ làm tổn thất nhân đức; khiêm cung nhã nhặn, sẽ tăng trưởng nhân cách đạo đức và là pháp thu phục lòng người thành công. Chúng ta là hàng hậu học cần nên noi gương hàng thánh nhân học tập pháp hạnh khiêm cung mới tạo được cùng người mối rộng kết thiện nhân duyên.

Người biết sống khiêm cung nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc, và sẽ có ngày thành đạt vinh quang.

(Nguồn: Trích trong Nấc Thang Cuộc Đời- Đại sư Tịnh Vân)

Kính mời quý thân hữu thưởng thức Youtube Trở Về Cát Bụi qua tiếng hát của Mạnh Quỳnh thật là tha thiết, ngậm ngùi thương cho kiếp người.

https://www.youtube.com/watch?v=H-74Cz_qL4g

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 330-ORTB738-71316)

BÂNG KHUÂNG

Em đợi chờ ai trông ngóng ai
Thần thờ đêm trắng tóc mơ phai
Thu buồn sương lạnh hoàng hôn tím
Nhưng nhớ đây vui ai có hay?

Em đứng bên sông vời vợi sầu
Âng mây lụa trắng bay về đâu
Mình em thăm thăm hoài thương nhớ
Tình ơi mộng ước tàn phai mau

Bâng khuâng lá úa rụng đầy sân
Theo gió chiều bay chẳng ngại ngần
Xa vắng thật rồi trắng mặt ngọt
Anh đi héo úa cả trời xuân...

Hồn em lắng đọng nỗi sầu riêng
Tìm ánh sao khuya gợi nỗi niềm
Nhớ quá bàn tay nồng ấm áp
Bờ môi - Tình thanh khiết dịu êm...

Phạm Thị Minh-Hung

Tháng Bảy Hạ Vàng

Chiều đón bước chân em
Mùa hạ nắng rơi thềm
Gió mơn man cành biếc
Say nỗi niềm không tên.

Nắng gọi trên lưng đôi
Em cùng anh nơi đây
Trong hơi thương nồng ấm
Tháng bảy về hoa lay.

Nắng reo vui nơi này
Tiếng chim tung bồng hót
Vẫn thương yêu nồng nàn
Mặc đời buồn thênh thang.

Con đường xưa kỷ niệm
Hun hút nắng hạ vàng
Ngày nao ta chung bước
Bao giờ thôi ly tan.

Lời ca ai tha thiết

Cơn Mưa Bất Chợt

(Tình Khúc Mưa Số 40)

*Phố xa thành thị cũng xa
Mây qua thật thấp la đà hoàng hôn
Mây như thấu hiểu nỗi buồn
Tìm trời hiu quạnh mưa tuôn ngắt dài.*

*Giọt rơi tí tách hiên ngoài
Người xa vạn dặm đêm nay nhớ gì
Hay chẳng kẻ muốn ra đi
Tìm chân hạnh phúc từ ly độ nào.*

*Giờ còn như giấc chiêm bao
Từng chiều rung rúc lao đao cơn sầu
Ngõ hèn quạnh vắng đêm thâu
Trong chiều tan mộng, bẽ dẫu cuộc đời.*

*Sao còn như thuở đôi mươi
Nỗi thương nỗi nhớ một trời tiễn đưa
Ai mang lại giấc mơ xưa
Nắng hè oi ả, cơn mưa bất ngờ.*

*Nếp vào nhau dệt câu thơ
Nghe tim thổn thức hứa chờ đợi nhau
Dù thời gian có qua mau
Cho nhau suốt kiếp dạt dào yêu thương.*

*Hỡi người trên bến muôn phương
Người đi đi mãi sầu vương ngút ngàn
Xót xa tình đã vội tan
Như cơn mưa đã sầu loang bốn mùa.*

Ngọc Quyên

Mùa thu ta không quên
Lá tình rơi tan tác
Đêm nổi nhớ chiều lên.

Rồi nắng tình dịu êm
Cùng ai chung ước nguyện
Hồn riêng ta chấp cánh
Thôi già từ cô miên.
Ngọc Quyên

ĐÀ LẠT MÙ SƯƠNG

Nhìn cảnh Đà Lạt mù sương
Nao nao hồi ức đoạn trường năm xưa
Nghĩa trang quanh quẽ chiều mưa
Thê lương ảm đạm tiễn đưa ...người về
Mưa như muốn cuốn lời thề
Chôn vào huyết lạnh đôi bờ tử sinh
Đà Lạt, thành phố yên bình
Dấu yêu áp ủ mộng tình chơi vơi
Chờ xa đã thật xa rồi
Vương mang nỗi nhớ vun bồi vào thơ
Năm xưa người đến bất ngờ
"Phi bào, nón lệch thần thờ hồn tôi
Tình yêu chuỗi ngọc tuyệt vời
Xây bao mộng đẹp vẽ đời tương lai
Người vì bốn phận làm trai
Góp công giữ nước non đoài, biển xanh.
Chỉ trai nghiệp lớn chưa thành
Chim bằng gãy cánh nợ vành khăn tang..
Đau thương cuộn vào hành trang
Cho người ở lại đeo mang quận lòng
Dấu cho Đà Lạt trời trong
Cơn mưa không đến thương lòng riêng mang.
Lê Thị Hoài Niệm

ƯỚC AO MỘNG ĐẦY

Mai em về nhé, anh ơi!
Mây hồng vẫy gọi chơi vơi cõi tình
Tình như sao sáng lung linh
Đêm trăng huyền ảo, đẹp xinh mộng đời.

Mai em về nhé tình ơi,
Bình minh nắng sớm gọi mời thiết tha
Trên ngàn tiếng suối reo ca
Chim lạnh lạnh hót vang xa gọi tình.

Thu vàng lá đỏ rung rinh
Gió lay cành biếc say tình mộng mơ

Phi Xảo Lưỡi Bò

Dạy con từ thừa còn thơ,
Dạy Đảng từ thừa bụng bô cho người.
Nước Nam định phận từ Trời
Há sao lại sợ giặc nòi bắc phương.
Tùng khoe thành tích chiến trường
Đánh Mỹ, Ngụy, Pháp chạy luôn một lèo.
Sao không đánh Tàu một keo
Đâm cú ngoạn mục, làm theo Phi kia. (1)
Cắt ngay lưỡi Bò dài ghê
UNCLOS đã phán, ê chề Tàu Ô! (2)
Đem so với Tàu khổng lồ
Kinh tế, quân sự Phi thua kém nhiều.
Thế mà đéch sợ bao nhiêu
Tinh thần dân tộc, chiếu điều luật ban.
Đánh đòn hạ ván, danh vang
Phi mừng bất chiến, đảo hoàn, Tàu teo.
Vẫn lo sợ... Đảng chẳng theo
Lụy người nên Đảng mè nheo sao đành,
Dân Phi khóc mừng công thành
Dân Việt khóc tủi, Đảng hành quê hương!
Ôi buồn số phận bi thương
Tồn vong đất nước, đoạn trường tương lai.
Ước mình dân Phi anh tài
Bùng bùng phấn khởi trong ngày về vang!

Nguyễn P. Thúy, 7/16/2016

- (1) Phi Luật Tân kiện Trung quốc về Đường Lưỡi Bò
- (2) Căn cứ vào Công ước Luật Biển Liên Hiệp Quốc (UNCLOS), tòa Trọng tài Thường trực (PCA) đã tuyên án Trung quốc không có cơ sở pháp lý nào

Em về tình chó hững hờ
Nhớ tìm nhau nhé đến bờ dẫu yêu.

Mình em lặng lẽ bên chiều
Thần thờ tiếc nhớ lời yêu thuở nào
Tình ta ngày tháng gầy hao
Em về, anh có ước ao mộng đầy?

Phạm Thị Minh-Hung

Mai Em Về

Chiều vàng mây trắng lưng lơ
Mai em về nữa có chờ em không?
Một lần thương, vạn hoài mong
Sương mềm lá úa bên song thân thờ.

Em về, anh nấn đường tơ
So dây phím lỡ nói bờ yêu thương
Lời ca khắc khoải canh trường
Vẫn là tâm khúc vẫn vương bao ngày.

Có hay duyên đắm tình say
Ai xui gặp gỡ trời bày chia ly
Ngậm ngùi lệ thấm bờ mi
Tướng dòng mưa nhạt, xuân thì còn đâu.

Tướng duyên qua cửa bóng cầu
Nào ngờ tim khắc thâm sâu ước nguyện
Ai hay phận mỏng thuyền duyên
Như chim lìa cội, truân chuyên gánh tình.

Ai mua mộng ước ba sinh
Em đây bán cả trời tình phủ vây
Trọn đời say đắm ngất ngây
Tình ơi! Tình ơi! Sầu mây tím trời.

Mai em về nữa anh ơi!
Có còn nhạt lá thu rơi cuối mùa
Có còn tình thấm duyên ưa
Hay cơn mộng mị say sưa hoang đường.

Mai em về nhạt yêu thương
Của người bỏ lại bên đường ngẩn ngơ
Mai em về chép tình thơ
Gởi nhành lá biếc đợi chờ thu phai.
Ngọc Quyên

VẮNG TÌNH TRI KỶ

Ngày không computer,

khi đòi chủ quyền trong vùng biển “đường 9 đoạn”
cũng được gọi là Đường Chữ U hay Lưỡi Bò.

SOI GƯƠNG BÔNG THẤY BÓNG KHÔNG

Vàng trắng vắng nguyệt toạ thiên
Quán vòng sinh-tử vô biên kiếp người
Vẫn là gió thổi lá rơi
Ơi sao phiền não chẳng rời tâm thân!!!

Vàng trắng vắng nguyệt khuyết dần
Cái Ta lạ quá! Tham sân... chẳng dưng
Lời kinh: "sở trụ vô ưng" (*)
Sao tâm vẫn trụ lưng chừng biển mê!!!

Vàng trắng "nguyệt lạc ô dề" (**)
Sương mờ huyền ảo... nổi kê chín ròi
Xả thiên, im tiếng lá rơi
Gió thổi ngừng thổi... khoảng trời xanh trong
Soi gương

Bông hiện

Bóng không!!!

Kiều Mộng Hà

July 14-2016

(*) Ưng vô sở trụ, nhi sinh kỳ tâm (kinh Kim Cang)
(**) Nguyệt lạc ô dề, sương mãn thiên
Trong bài *Phong Kiều Dạ Bạc* của Trương Kế
(Thi sĩ thời thịnh Đường)

ANH CỦA BÉ MÙI

Anh vừa ra trường là tân binh,
Chưa có người yêu, chưa gia đình,
Em là con bé nhà hàng xóm,
Bé lắm, nên chỉ là em anh.

Lần nghỉ phép anh về thăm nhà,
Thấy anh, em hớn hờ chạy qua,
Hai anh em chụp chung tấm ảnh,
Em thấp, anh cao trước cửa nhà.

Tặng em hình này anh ghi lời:
“Kỷ niệm một lần về phép vui...”
Nét chữ cứng cõi mà bay bướm,
Anh ký tên “Anh của bé Múi”.

Bé Múi tuổi chỉ mới mười hai,
Anh người lính trẻ tuổi đôi mươi,

Là ngày tôi bơ vơ,
Hôm qua vừa hiện diện,
Hôm nay người tình xa.

Ngày không computer,
Là ngày tôi thẫn thờ,
Ra mong vào lại nhớ,
Hay là tôi tương tư?

Hàng ngày ở bên nhau,
Chia niềm vui nỗi đau,
Vắng người tình tri kỷ,
Tôi biết gọi về đâu?

Đã cùng nhau bình minh,
Ngày mưa hay ngày nắng,
Đi cùng nhau thời gian,
Đêm khuya hay thức trắng.

Mỗi khi tôi đi xa,
Tôi nhớ computer,
Nơi góc bàn quen thuộc,
Lòng vui khi trở về.

Ngày không computer,
Là ngày tôi vật vờ,
Tôi sợ mình đi lạc,
Nhịp sống cuộc đời kia.

Computer lặng thinh,
Không thấy chữ thấy hình,
Khi lòng tôi vẫn mở,
Vẫn muốn trao tâm tình.

Chẳng cách nhau sông dài,
Chẳng xa nhau biển rộng,
Chẳng đôi bờ chia hai,
Mà chúng mình không gặp.

Chỉ vắng vài ngày thôi,
Mà sao cần nhau thế,
Computer của tôi,
Hẹn ngày mai tái ngộ.
Nguyễn Thị Thanh Dương

Tình anh em giữa mùa chinh chiến
Về đâu? Thời gian sẽ trả lời.

Em rất thích lấy hình ra xem,
Người anh hàng xóm nắm tay em,
Anh mặc quân phục trang nghiêm lắm,
Em còn khờ chưa biết làm duyên...

Anh là lính trận chốn xa xôi,
Thỉnh thoảng mới về thăm nhà thôi,
Em đã lớn thêm vài tuổi nữa,
Em thấy nhớ “Anh của bé Mùi”.

Anh là lính trận đi khắp nơi,
Áo tân binh ấy đã cũ rồi,
Người tân binh đã quen sương gió,
Em thấy thương “Anh của bé Mùi”.

Anh chẳng hiểu em, anh vô tình,
Trong lòng em ghi bóng hình anh,
Anh và em càng thêm xa cách,
Khi đất nước mình còn chiến tranh...

Và đất nước thời cuộc bể dâu,
Tháng Tư bảy lăm anh về đâu?
Bé Mùi nơi quê người xứ lạ,
Có lẽ không bao giờ gặp nhau.

Tấm ảnh ngày xưa đi theo em,
Kỷ niệm này em sẽ không quên,
Dù nét chữ mờ theo năm tháng,
Dù em sẽ già theo thời gian.

“Anh của bé Mùi” ngày xưa ơi,
Hình bóng anh quanh quẩn trong đời,
Anh còn sống hay anh đã mất?
Anh vẫn là “Anh của bé Mùi”...

Nguyễn Thị Thanh Dương.

July 3, 2016

* Mong rằng “Anh của bé Mùi” vẫn còn sống đâu đó trên cõi đời này. Cảm ơn tấm ảnh ngày xưa đã cho tôi đề tài bài thơ.

Bây Giờ là Tháng Bảy

Bây giờ là tháng Bảy mùa hè nơi xứ Mỹ. Học trò đã nghỉ học ở nhà trường chính thức nhưng sẽ là học trò ở những trung tâm sinh hoạt thể thao, văn nghệ, cắm trại v.v.

Luật lệ của Mỹ là không được để trẻ em dưới 12 tuổi sống một mình ở nhà nếu không có sự giám sát của người lớn. Thế là phụ huynh học sinh phải tắt tả kiểm các trung tâm sinh hoạt để gửi con em đến sinh hoạt “vừa chơi vừa học” mấy tháng hè hoặc là đưa chúng về gửi ông bà nội, ngoại trông nom hộ. Có gia đình nhân dịp này

đưa con cái du lịch Việt Nam để thăm ông bà nội, ngoại và thân nhân còn ở Việt Nam, vừa để kết nối tình thân gia đình, vừa để con cái biết một chút gì về quê hương thứ nhất của mẹ cha. Tuy nhiên, bây giờ môi trường sinh hoạt ở Việt Nam đang bị nhiễm độc vì vụ cá chết và thức ăn đa số là có độc vì việc xử dụng hóa chất độc hại vô tội vạ của các con buôn, nhà hàng nên nhiều phụ huynh cũng “phát rét” không dám về Việt Nam luôn, nói chi là đưa trẻ em về thăm quê cũ. Smile!

Tháng Bảy ở xứ Mỹ cũng là một tháng quan trọng nhất của nước Mỹ vì có ngày Lễ Mừng Độc Lập hơn 200 năm dựng nước.

Mời xem Youtube Mừng Ngày 4th of July do Sương Lam thực hiện.

<https://youtu.be/UmHiVcuTiiQ>

Ngày Độc Lập được chào đón với những biểu hiện yêu nước. Nhiều nhà chính trị thường đọc diễn văn ca ngợi các di sản và người dân của Hoa Kỳ. Các gia đình thường làm cuộc liên hoan ngoài trời, thường tụ họp với những người bà con ở xa, vì được nghỉ nhiều ngày cuối tuần hơn. Các cuộc diễn hành được diễn ra sáng ngày 4, vào buổi tối thường có pháo bông ngoạn mục. Trong dịp lễ này nhiều gia đình người Mỹ treo quốc kỳ Mỹ ở trước nhà để mừng Lễ Độc Lập. Vui thật!

Những năm mới đến xứ Mỹ, người viết cũng nôn nao sửa soạn mền chiếu, thức ăn thức uống để sang Vancouver, WA xem đốt pháo bông và cùng chung vui với cư dân sở tại. Thật là náo nhiệt, thật là vui vẻ. Những năm sau này, người viết ở nhà xem đốt pháo bông trên Tivi cho “tiện việc sổ sách” để khỏi mệt tâm thân “không còn trẻ nữa” của mình.

Nhìn những chùm pháo bông sáng đẹp trên bầu trời, nhìn những em bé nhảy múa ca hát vô tư, nhìn những nụ cười ánh mắt của người dân Mỹ đón mừng lễ hội một cách thoải mái, tự do trên màn ảnh, tôi thấy đất nước Mỹ này quả thật an bình, hạnh phúc. Tự nhiên trái tim của một người sống hơn 30 năm nơi xứ người bùng dậy lên tình cảm vui buồn lẫn lộn. Tôi ngậm ngùi nhớ đến chuyện xưa tích cũ nên đã cảm hứng viết xuống bài thơ Bài Tình Thơ Tháng Bảy để nói lên tâm sự của mình. Người viết nghĩ rằng đó cũng là tâm tình của những ai cùng một nhịp đập trái tim tình cảm như tôi.

Người viết xin được chia sẻ tâm sự này đến với các bạn và hy vọng rằng quý bạn sẽ cảm thông với người viết. Xin cảm tạ quý bạn.

Bài Tình Thơ Tháng Bảy

Tháng Bảy xứ người đang vào nắng hạ
Nắng ấm mệnh mang, thiên hạ vui cười
Hoa nở khắp nơi, sắc thắm màu tươi
Mừng Ngày Độc Lập thanh bình lập nước

Tháng Bảy năm nay nhớ về năm trước
Phượng nở sân trường lưu bút trao tay
Trang giấy màu hồng đẹp mộng tương lai
Thờ áo trắng Gia Long! Ôi! Tuyệt đẹp!

Có những cô nàng, xe hoa khép nép
Bên cạnh người yêu xây dựng gia đình
Có những người tiếp tục mộng thư sinh
Dựng sự nghiệp cho tương lai rực rỡ

Rồi chinh chiến gầy chia lìa cách trở
Bạn quê nhà, tôi lưu lạc tha hương
Thầy, bạn xưa đã chung một mái trường
Nay tan tác, hai phương trời cách biệt

Về chôn cũ, bao đau buồn thương tiếc
Những ngày xưa thơ mộng tuổi thư sinh
Tôi đứng đây nhìn trường cũ một mình
Phượng vẫn nở trên cành màu hoa đỏ

Sài gòn cũ vẫn những chiều lộng gió
Con đường xưa vẫn rộn rịp người đi
Đường Duy Tân, me vẫn lá xanh rì
Rợp bóng mát cả khung trời Đại học

Thôi đã hết những tháng ngày ngà ngọc
Tuổi thanh xuân không trở lại bao giờ
Giữa phố người, tôi cảm thấy bơ vơ
Người xứ lạ hiểu gì tình cảm Việt?

Tháng Bảy đến trong niềm đau da diết
Của những người sống xứ lạ tha hương
Nắng vẫn lên trên vạn nẻo đường trường
Người vẫn thấy đau buồn vì nhung nhớ
Sương Lam

Mời xem Youtube Nation of America do Điền Nguyễn thực hiện với 100 ca sĩ Mỹ Việt mọi lứa tuổi, mọi chủng tộc, đứng cạnh bên nhau để cùng hợp ca.
https://www.youtube.com/watch?v=I_XL5fYIC5o#t=389

Tháng ngày qua mau, chẳng mấy chốc mà gia đình chúng tôi đã sống ở xứ Mỹ hơn 30 năm trời rồi. Con cháu chúng tôi đã thành đạt nơi xứ người nhưng ít nhiều gì cũng chịu ảnh hưởng bởi văn hóa Mỹ nhiều hơn là văn hóa Việt vì chúng có những cách suy nghĩ và quan niệm sống khác với quan niệm sống của thế hệ chúng tôi đã sống. Cũng đành thôi!

Chúng ta là người sống trong chôn bụi hồng lao xao này đều có thất tình lục dục nên lúc nào cũng bị chìm đắm trong vui buồn, khổ hận, ghét thương mà nhà Phật gọi là phiền não.

Khi được một việc gì, một vật gì thì ta vui mừng hơn hở. Khi mất một việc gì, một vật gì thì ta buồn khổ sâu đau. Phiền não tự nhiên do tình cảm sinh ra, đôi khi do tự mình tạo ra giống như câu chuyện của bà cụ dưới đây:

Bà cụ hay khóc

Ngày xưa, có một bà lão bất kể trời nắng cũng khóc, trời mưa cũng khóc, một năm có 365 ngày, hầu hết mỗi ngày đều sống trong sự khóc lóc, người ta gọi bà là: “Bà khóc”. Một hôm có vị Cao tăng hỏi bà:

_ Bà cả, tại sao bà khóc mỗi ngày không ngừng?

_ Bạch thầy! Tôi sinh được hai đứa con gái, đứa lớn gả cho người bán giày, đứa nhỏ gả cho người bán dù.

Vị Cao tăng hỏi:

_ Đó không phải là rất tốt sao?

_ Thầy mà còn nói tốt! Tôi thật rầu muốn chết. Trời nắng dù của con gái nhỏ bán không được! Trời mưa ai mua giày của con gái lớn?

_ Bà cả, chớ rầu nữa! Bà hãy nghĩ như vậy: Khi trời nắng, tiệm giày của con gái lớn sẽ bán đắt; còn lúc trời mưa, dù của con gái nhỏ cũng bán chạy. Đó không phải rất tốt sao?

_ À...thì ra là vậy! Tại sao tôi không nghĩ ra?

Bà lão được vị Cao tăng chỉ dạy, liền cảm thấy sung sướng, mặt mày vui tươi. Từ đó, bà không còn buồn rầu khóc lóc nữa. Ngày trời nắng, bà lão cũng cười, lúc trời mưa bà lão cũng cười. Vẻ buồn trên mặt bà đã mất hẳn. (Nguồn: sưu tầm trên internet)

Như vậy có phải là phiền não là do tự mình tạo ra giống như bà lão trời mưa cũng khóc, trời nắng cũng khóc là tự mình chuốc lấy phiền não rồi. Nếu chúng ta điều chỉnh cách nhìn của một vấn đề giống như bà lão đã làm theo lời khuyên của vị đạo sư thì chúng ta sẽ tránh được sự phiền não đang làm khổ ta, bạn nhỉ ?

Đương nhiên cuộc sống khó tránh được vướng mắc của phiền não, vấn đề là làm thế nào thoát khỏi từ sự vướng mắc đó. Và lại, phiền não cũng là một quá trình để rèn luyện con người. Phật Giáo cho rằng: “Phiền não tức Bồ đề”, đó là nói: phiền não là con đường tất yếu để đi đến trí huệ giác ngộ. (La Vĩ Quốc)

Nói thì dễ nhưng diệt trừ được phiền não không phải là chuyện dễ, phải không Bạn? Thôi thì chúng ta cố gắng học tập và thực hành lời dạy của Đấng Cha Lành ngày một chút để cho tâm của mình được tĩnh lặng, an vui được chút nào mừng chút nấy, bạn nhé!

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 329-ORTN 937-7516)

Vòng Kiếp Số Của Tôi

Dù các khoa học gia, các nhà vật lý và vũ trụ học trong thời gian qua đã cho rằng không nhất thiết phải có một đấng tạo hóa tạo ra vũ trụ bao la, tôi vẫn tin rằng có một Đấng Tạo Hóa đã tạo dựng ra vạn vật và đồng thời cũng đã thiết đặt một Vòng Kiếp Số cho vạn vật. Tôi tin rằng ngoài vòng luân chuyển riêng cho một sinh vật hay vật nào đó qua một kiếp đời nào đó thì còn có một vòng luân chuyển khác vĩ đại hơn, để cho mọi tạo vật trong thời gian vô cùng biến chuyển thành nhiều vật thể hoặc sinh thái khác nhau, để có thể ném trái đu mọi vui buồn sướng khổ mà các tạo vật khác từng trải. Như vậy mới thể hiện được sự công bằng tuyệt đối của đấng Hóa Công. Chỉ là tôi không biết chắc được mục đích của Thượng Đế có phải như thế hay không. Tôi chỉ biết rằng khi tôi như một tạo vật của Ngài trong Vòng Kiếp Số, tôi đã ném đủ thứ: vui, buồn, sướng, khổ của từng kiếp đời một, như thể trong mỗi kiếp đời đều có Thiên Đàng và Hỏa Ngục. Tôi đã qua quá nhiều kiếp đời đến nỗi không thể nhớ hết những điều tốt hay xấu nào mình đã làm, nhưng vẫn còn nhớ mình vẫn phải tiếp tục ở mãi trong sự biến kiếp. Điều đáng nói là nhờ nhớ vậy mà tôi đoán được hình như tôi có một cái “hồn” hay một cái “linh điếm” nào đó để cho tôi biết đó chính là tôi. Cái linh điếm này đã theo tôi đi từ kiếp đời này đến kiếp đời nọ, kể từ khi tôi nhận thức được cái “tôi”. Đấng Tạo Hóa chắc hẳn đã cho những “cái tôi khác” trải qua những gì tôi đã và đang trải qua, và chắc hẳn họ cũng chẳng khác gì tôi, đã ghi lại những trải nghiệm của họ bằng cách này hay bằng cách khác. Nhân dịp được làm kiếp người, có cơ hội để dùng khả năng viết, tôi xin được kê lại những gì đã xảy ra cho tôi trong một số của những kiếp mà tôi đã từng đi qua.

Kiếp Chó Bennie

Tôi được nuôi lớn trong một nhà Mỹ-Việt-Mẽ. Chủ nhà là người đàn bà Mẽ rất đẹp tên Maria có 2 con khá lớn, một trai 8 tuổi lai Việt và một gái 10 tuổi lai Mỹ. Đứa con trai tên Allen Nguyễn, đứa con gái tên Maryanne Young. Nhờ thế mà tôi học hiểu được 3 thứ tiếng với những câu thông dụng như “Thank you!”, “Cám ơn!”, và “Gracias!” mà họ dạy tôi mỗi lần họ cho tôi ăn thứ gì. Tôi nhớ, có một ngày, tôi đã bị người ta rút khỏi vú mẹ để đưa tôi đến đây mặc cho tôi khóc lóc kêu la. Sau đó, tôi được mấy mẹ con nhà này cho bú bằng những bình sữa nylon cho đến khi tôi có thể ăn được. Người ta gọi “Bennie, Bennie” đồng thời vẫy tay về phía tôi, thế là tôi biết tên tôi là Bennie từ đó. Người ta bảo tôi thuộc loại Lhasa Apso, loại chó lông thật nhiều, thật dài và thật mịn, và cỡ lớn nhất cũng chỉ nặng được chừng 10kg. Riêng tôi thì lông trắng phủ từ đầu tới chân, chỉ có một sọc nâu vàng trên lưng phía khúc đuôi. Ai đến nhà nhìn thấy tôi cũng muốn ẵm, muốn vuốt ve tôi và ai cũng đều khen tôi đẹp và dễ thương. Có lẽ vì tôi là con gái nên tôi thích con trai hơn, tôi thích Allen hơn dù tôi là chó mà cậu ta là người. Bà Maria rất xa cách với tôi, Maryanne thì hay giật tóc tôi đau làm tôi ghét, chỉ có Allen thường hay cho tôi ăn uống và tâm sự riêng với tôi những chuyện vui buồn (mà cậu nghĩ là tôi không hiểu.) Có lúc đi học về cậu ấy còn khóc lóc kể lể rằng bọn bạn học đã từng mắng cậu là “Đồ không cha, thứ lộn giống...” làm cho tôi càng thương cậu hơn. Có lẽ vì tôi thân thiết với cậu chủ nhỏ, thương yêu cậu, thường quanh quẩn bên cậu nên hay lo lắng cho cậu và dễ cảm nhận được những đổi thay bất thường nơi cậu.

Nói chung, tôi được cả nhà yêu thương, chăm sóc rất cẩn thận khi nhỏ và khi tôi lớn lên được họ cho ăn toàn những thực phẩm đắt tiền như Cannidea, Merrick, Newman’s, Evangers, Ziwi Peak, Royal Canin với thịt bò, thịt gà, thịt trườn, thịt heo làm thành soups hay đồ ăn đóng thành hộp hoặc thành những miếng bánh ngon lành khi nhai nghe dòn rụm rất vui tai. Họ còn sắm cho tôi những đồ chơi để tôi có thể chạy nhảy leo trèo quanh vườn. Mỗi tuần lại tắm cho tôi với xà phòng thơm, xịt thuốc trừ chấy rận vài bận, và cắt tỉa lông cho tôi mỗi tháng một lần.

Ngoài ba người trong gia đình, tôi còn sống chung với con mèo Nham Nhở Milu, con chó Chúa Ghen Beanny, và con kén Bó Láo Liar. Sau này tôi còn nghe họ nói với bạn bè rằng con Milou được gọi là Nham Nhở vì nó hay núp trong góc kín nhòm ngó mọi người rồi liếm mép và kêu meo meo. Con Beanny được mệnh danh là Chúa Ghen vì có mấy lần khi nhà tổ chức BBQ ở trong sân, những người đàn ông đến ôm hôn bà Maria đều bị nó nhào đến cắn gót chân mãi đến khi họ buông bà Maria ra mới thôi. Con Liar biệt danh là Bó Láo vì nó luôn quang quác cái miệng chữ tực tưu F gì đó rồi cứ chào hoàng “Good morning!”, “Good-bye!” mà nhiều khi chẳng có ai đến thăm cả. Phần tôi, tôi có một tật xấu là mỗi khi có khách đến thăm thì tôi thích ghé chân để tè lên chân họ. Cũng lạ là chẳng có ai phiền hà gì mà chỉ thấy mọi người cười vui và còn mắng yêu tôi là “Son of the Bitch!”. So sánh với bọn nó, tôi được cưng chiều nhất.

Thỉnh thoảng khi cô cậu chủ lên nuôi gà con vịt con thì tôi lên dẫn cả đàn đi chơi. Có lần đi chơi, trên đường về vì tụi nó không chịu nghe lời tôi đang hoàng mà suýt bị xe cán chết. Chuyến đó tôi đi lạc, bị bắt nhốt vào một cái chuồng ở nơi họ gọi là Animal Shelter. May nhờ có cái chip điện tử gắn sẵn trong mình tôi có số điện thoại đang hoàng nên họ gọi bà Maria đến đem tôi về.

Tôi thường được Maryanne tập cho nhảy dây, Allen thì tập cho bơi lội và lượm banh. Tôi rất sung sướng khi nghe tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người khi họ xem tôi biểu diễn những trò chơi đó cùng với hai cô cậu. Càng thích thú hơn khi họ cho tôi ăn những khúc xương và những miếng bánh đầy mùi vị thật là khoái khẩu sau đó, trước cặp mắt ghen tị của Milu, Beanny, và Liar. Chẳng biết làm gì hơn, con Milu chạy quẩn dưới chân họ kêu “meo meo”, con Beanny thì nhào đến cắn chân Allen, còn Liar thì kêu réo những tiếng rất bậy bạ.

Có một lần khi đang lừa banh một mình trong sân phía trước nhà, tự nhiên tôi cảm nghe như có tiếng của Allen đang rên rỉ đâu đó. Dùng thính giác đặc biệt của mình để kiểm tra và tôi đã tìm thấy cậu ấy nơi khoảng vườn trồng ngô ở sau nhà, nơi mà cậu ấy vẫn chăm bón hàng ngày. Tôi chạy vội đến đó, thấy cậu ấy đang bị bệnh gì mà tay chân co giật, miệng sùi bọt mép. Tôi sủa thật lớn, hoang mang quỳnh quáng chẳng biết mình nên làm gì. Bà Maria đã đi đâu đó khi tôi đang chơi banh ở trong sân. Không thấy ai đến nên tôi ba chân bốn cẳng chạy qua cào cửa nhà hàng xóm để cầu cứu. Từ nhà này đến nhà kia cũng khá xa lại có hàng rào kín đáo nên tôi phải vừa chạy vừa chui hàng rào đến rưng cả lông, sụt cả da. Trước kia khi cậu Allen bị gì đó tôi đã

thấy ông người Việt này đến giúp một lần rồi nên nghĩ rằng cầu cứu ông này là phải. Khi thấy ông ta ra mở cửa, tôi vội cắn ống quần ông rồi ông đi. Lúc đầu ông có vẻ ngạc nhiên, không chịu đi, nhưng vì tôi không chịu buông ra nên ông phải theo tôi. Thấy tôi cào cửa rào và sửa dữ quá nên ông liền phá cửa rào để vào. Nhìn thấy tình trạng Allen, ông có vẻ lo lắng, tay thì giựt tóc mai, tay thì xoa bóp hai bên thái dương cho cậu, rồi chà nắn ngực cậu nhiều lần. Ông còn nạy miệng cậu ra cho cậu uống nước dầu gì đó thì phải. Một lúc sau thì cậu ấy tỉnh lại. Thật là hú vía! Ông người Việt này sau đó đã bảo bà Maria: “Bà có con chó thật khôn, nhờ nó báo cho tôi kịp thời mà con trai bà còn sống đó nhé! Bà nên đem cháu đi bác sĩ xem có cách nào chữa chứng động kinh này cho cháu không. Cháu đã bị thế này là hai lần rồi. Nếu cháu lại bị như thế trong lúc không có ai ở gần thì nguy hiểm lắm. Cháu đủ 12 tuổi chưa thưa bà? Nếu cháu chưa đủ 12 tuổi thì bà không nên để cháu ở nhà một mình.” Khi nói những lời sau cùng, mặt ông có vẻ rất nghiêm nghị. Dĩ nhiên là họ nói chuyện bằng tiếng Anh, nhưng như tôi đã kể ở trên; tôi biết 3 thứ tiếng Việt, Anh, Mẽ nên họ nói gì tôi đều hiểu hết.

Bà Maria sau đó dĩ nhiên đã đem cậu Allen đi bác sĩ. Khi nghe bà ấy kể lại mọi chuyện thì ngờ đâu ông bác sĩ lại đề nghị bà dẫn tôi cùng với cậu Allen tới một viện nghiên cứu gì đó rất xa để cho họ thử nghiệm. Ở viện đó, tôi thấy có hai tên đồng loại khác to lớn hơn tôi nhiều đang được cho ngửi thứ gì đó trong những cái đĩa nhỏ mà họ bảo là máu của những người bị bệnh ung thư. Theo lời nhân viên trong viện giải thích với bà Maria thì hai tên ấy đang làm quen với mùi máu bệnh ung thư. Sau khi chúng đã quen với mùi các thứ máu bệnh này rồi thì sẽ có thể nhờ chúng ngửi để biết bệnh nhân có bệnh ung thư hay không, để chữa trị ngay. Chờ đợi nhiều thủ tục và những thủ tục thử nghiệm rắc rối của phòng lab nhiều khi làm chậm trễ việc phát hiện và chữa trị cho bệnh nhân.

Sau khi thử nghiệm cho tôi và Allen, người trong viện đó bảo rằng cậu Allen trước mỗi lần bị co giật, thân nhiệt cậu sẽ tăng, cậu có thể bị động kinh bất cứ lúc nào và tôi có khả năng cảm nhận lạ lùng đối với thân nhiệt của cậu ấy. Họ khuyên bà Maria từ nay hãy luôn luôn để tôi theo sát bên cậu ấy để tôi có thể báo động ngay lúc cậu sắp sửa lên cơn. Từ đó tôi càng được cưng quý hơn nhưng đồng thời cũng càng phải luôn luôn ở bên cậu ấy, không còn được đi lại tự do và vui chơi thoải mái như trước nữa.

Tôi quên chưa nói về gia đình bà Maria. Nghe đâu sau hai lần lấy chồng giàu và ly dị, bà Maria được chia gia tài 2 đứa con, một số tiền lớn và căn nhà rộng rãi khang trang này, và vẫn còn được hai ông chồng cũ cấp dưỡng hàng tháng cho mẹ lẫn con. Cuộc sống của 3 mẹ con và của lũ chúng tôi nhờ vậy mà rất thoải mái. Nhà chúng tôi là một căn nhà hai tầng lầu có 4 phòng ngủ nằm trên đồi cao vùng Chula Vista, California, xứ Cờ Hoa, nơi gần biên giới Mỹ-Mẽ có rất nhiều núi non cây cối. Nhà có ban công sát phòng cậu Allen ở trên phía sau lầu nhìn xuống chân đồi, là nơi tôi vẫn thường cùng cậu ấy đứng ngắm mặt trời lặn mỗi buổi chiều. Phía dưới ấy là khu vườn rất rộng có sân banh, có hồ bơi, trong một góc lại có khoảnh vườn trồng ngô và rau đậu. Bao bọc khuôn viên là một lớp những cây cao có bóng mát và một hàng rào với những thanh sắt đen có dây hoa leo màu tím rất đẹp. Tôi có một nhà gỗ nhỏ rất xinh trong góc sân sát bên chuồng con Beanny Bừa Bãi. Nhưng hầu như tôi không bao giờ ở trong căn nhà ấy mà chỉ dùng nó làm nơi giấu mấy cục xương lén cắp được, vì ngày đêm tôi đều ở bên cạnh cậu Allen để trông chừng cậu.

Có lẽ vì thân hình tôi nhỏ bé, trí óc tôi cũng kém thông minh nên tôi không có khả năng phân biệt được ai tốt ai xấu. Tôi thường sống nặng về tình cảm. Đối với người thì dĩ nhiên Allen là thân thiết nhất, rồi đến bà chủ, rồi đến Maryanne, còn lại hề ai vượt ve mơn trớn hoặc cho tôi đồ ăn ngon thì tôi đều thân cận được. Mỗi lần có người lạ vào nhà tôi cũng gầm gừ cũng sửa lên, nhưng chẳng bao lâu sau bản chất tình cảm của tôi lại bắt tôi lân la làm quen ngay với họ. Một đêm kia khi nghe có tiếng động ở dưới lầu, từ phòng cậu Allen tôi phóng xuống xem thì thấy có hai người lạ đang mò mẫm trong nhà. Trước khi tôi kịp sửa báo động thì mũi đã ngửi thấy mùi thịt thơm phưng phức. Tôi tìm được một miếng thịt heo nướng thật bự liền ăn ngấu ăn nghiền, ngon ơi là ngon! Ăn xong tôi vui vẻ tìm đến vầy đuôi, liếm tay chân hai người đó để tỏ lòng thân thiện, mặc cho họ làm gì thì làm. Tôi chỉ sửa gâu gâu để tiễn chân họ khi họ bỏ đi. Đè đâu khi nghe tiếng tôi sửa họ bỏ đi càng nhanh hơn. Kết quả là sáng hôm sau khi mọi người thức giấc xuống nhà, thấy đồ đạc trong nhà ngổn ngang, phát giác bị trộm mất rất nhiều đồ vật quý giá thì la rầm trời. Tôi bị họ mắng cho một trận toi bời: “Đồ ngu như chó! Ăn trộm vào nhà mà mày ở đâu thế Bennie? Tại sao không sửa lên để báo cho chúng tao biết? Con chó này thật là vô tích sự, điều này chắc phải cho nó đi để nuôi một con Berger giữ nhà mới được.” Bị mắng

xói xả như vậy, tôi cảm thấy rất xấu hổ, buồn rầu, mà cũng hối hận vô cùng. Cũng tại tôi tham ăn, tại tôi ngu ngốc không biết ai xấu ai tốt, không biết giữ của cho chủ của mình! Mai này họ bắt tôi đi thì biết làm sao? Tôi lủi thủi ra nằm sau vườn để mà ăn năn sám hối. Suốt ngày hôm ấy không buồn ăn uống, dù Allen vẫn để đồ ăn ngon vào đĩa cho tôi và vẫn thân ái trò chuyện với tôi như mọi ngày.

Một ngày July 4th, ngày lễ Độc Lập của Hoa Kỳ, cả nhà quây quần trò chuyện vui vẻ nơi sân thượng, nghe nói họ chờ đợi xem đọt pháo bông pháo hoa gì đó, tôi đứng ở dưới đất nhìn lên chia sẻ niềm vui với họ. Tôi không hiểu pháo bông là gì và tại sao lại có pháo bông hôm nay làm cho họ háo hức muốn xem. Cả những nhà hàng xóm cũng đang tùm nãm tùm bầy chuyện trò ầm ĩ ở ngoài đường. Khu nhà này thường ngày rất im lìm thanh vắng mà sao hôm nay lại vui thế nhỉ? Tôi thắc mắc.

Một tiếng “Đùng” làm tôi giật nảy mình, một tiếng “Đoàng” làm tôi run rẩy toàn thân. Tiếp theo là những tiếng đùng đoàng liên tiếp, ánh chớp đủ màu sắc phủ trùm cả bầu trời, như muốn úp chụp xuống mình làm tôi sợ hãi khủng khiếp. Muốn kêu cứu nhưng tôi chỉ tru lên được tiếng nho nhỏ bị những tiếng la ó của đám người át mất. Tôi cuống cuống chạy trốn. Tôi chui ra khỏi hàng rào sắt sau hè. Bất kể phương hướng, bất kể gai góc, tôi cứ đâm đầu chạy, càng chạy càng sợ đến muốn đứng tim đứt mạch máu, vì bất cứ tôi đến đâu vẫn có những tiếng sấm kinh hồn ấy đuổi theo, những cái lưới và mâm lửa đủ màu sắc le lói ấy lúc nào cũng như sắp phủ chụp lên mình. Tôi lảo đảo từ trên đỉnh cao xuống tận chân núi, rơi tồm vào một hồ ao đầy bùn đất. Quá tuyệt vọng, tôi muốn nhắm mắt xuôi tay mặc cho số mạng ra sao thì ra. Đang khi thì thầm những lời vĩnh biệt với Allen thì tôi bỗng nghe tiếng gió đưa cây lá xạc xào, mũi chỉ còn ngửi thấy mùi khen khét mà tai thì không còn nghe tiếng sấm kinh hồn điếc tai nào nữa. May thay cái hồ này chưa phải là mồ chôn của tôi hôm nay như tôi đã sợ. Tạ ơn Trời Đất! Tôi soát xét lại thân thể thì dù thương tích đầy mình do đá cứa và cây quệt, lông lá đất bám đen thui nhưng may mà không bị què tay gãy chân gì nên tôi lại cố gắng leo ra khỏi đồng bùn để về nhà.

Nhưng tôi đang ở đâu đây hở Trời? Đi một hồi rất lâu, khi đã kiệt sức ngừng lại nhìn quanh, tôi chỉ thấy núi non trùng điệp, xung quanh cây cối um tùm, chẳng còn biết được nhà ở phương nào mà tìm nữa. Thường khi đi chơi đâu hơi xa tôi luôn nhớ để lại một chút nước tiểu để sau đó có thể theo dấu mà về, nhưng lần này vì chạy thực mạng nên đâu có kịp làm dấu gì để mà nương theo! Biết làm sao đây? Lúc này bụng tôi đói meo, khát khô cả cổ. Tôi chẳng uống gì ngoài nước lã thật trong, chẳng ăn được gì khác hơn đồ ăn của những tiệm đồ hộp danh tiếng, thế nên tôi đành nằm lả giữa núi hoang. Trong cơn ngủ chập chờn, tôi mơ mình đang nằm giữa trời tai mắt vẫn nghe những tiếng sấm, vẫn thấy những lần chớp kinh hoàng theo đuổi làm tôi kêu thét lên vì sợ hãi và tỉnh giấc thấy mình đang run. Tôi càng sợ thêm khi thấy trong đêm tối ngoài rần rết, muỗi mòng, cú đen, điều hâu, còn có những con vật lớn nhỏ lạ lùng ngang dọc quanh mình đây về đe dọa mà mình thì không còn sức để mà chạy trốn nữa.

Tôi đã chạy đi một quãng đường chắc là xa lắm... Từ khi ra đời tôi chỉ quanh quẩn trong bốn bức tường, ăn uống toàn đồ cao lương mỹ vị, lông lá lúc nào cũng trắng trẻo mượt mà, thân thể lúc nào cũng sạch sẽ thơm tho, thế mà bây giờ bỗng nhiên bị lạc vào chốn núi cao rừng hoang, vừa đói vừa khát, thân thể lấm lem, thương tích đầy mình. Một sinh vật bé nhỏ như tôi làm sao có thể sống còn đây? Tôi nhớ nhà, nhớ người, nhớ những trò chơi vui nhộn như nhảy dây, chuyền banh, bơi lội, tôi còn nhớ luôn cả Milu, Beanny, và Liar nữa.

Đang hoang mang với cảnh ngộ bi thảm của riêng mình, tôi chợt nghe như có tiếng tru, tiếng rên xiết của ai đó rất gần. Trời đang dần sáng, tôi đảo mắt nhìn quanh và kia, một anh chàng Canaan đang nằm giữa vũng máu khô gần đó, đang vừa rên rỉ vừa liếm vết thương nơi chân. Anh chàng căng dài thân gầy, lông gọn sát vào da, giữa màu lông trắng tinh có một đốm đen hình tam giác ngay trên đầu chạy đến sống mũi, và một khoanh đen khác bao quanh thân giống như người mặc áo gilet trông rất lịch sự. Tôi mừng như bắt được miếng thịt Royal Canin khi gặp được đồng loại ở đây, mặc dù tình trạng của đồng loại chưa biết sống chết lẽ nào. Tôi mon men lại gần hỏi anh ta có cần giúp gì không. Anh ta bảo anh ta rất khát nước, xin tôi kiếm nước cho anh ta. Tôi cũng đang vừa đói vừa khát mà chẳng biết làm sao, thế nhưng bây giờ nhìn thấy anh ta trong tình cảnh như vậy tự nhiên tôi nổi lòng hào hiệp muốn làm chuyện phi thường. Tôi vận dụng thánh giác đến tối đa, đánh hơi xem có thức ăn hay thức uống gì quanh đây không. Dọc đường tôi tìm được một xác chim vừa chết, tôi ăn một

nửa, ngâm lại nửa kia. Tôi lần đến một khe nước nhỏ, nhảy xuống nước tắm cho sạch hết bùn đất trên lông lá, xong rồi nhúng mình vào nước một lần nữa cho thật ướt trước khi chạy hết tốc lực trở lại. Cũng nhờ lông tôi dày như tấm thảm nên từ khe nước về đến chỗ cũ vẫn còn đủ nước trên lông cho Canaan uống và ăn nửa xác chim tôi ngâm trong mồm đem về. Cứ sinh hoạt như thế đến 3 ngày hôm sau thì Canaan đã có thể tự mình lết đến suối nước và kiếm lấy thức ăn trong rừng cùng với tôi. Khi mà anh ta đã có thể đi đứng bình thường thì chúng tôi bàn nhau tìm cách ra khỏi rừng, tìm đường về nhà. Chắc Canaan cũng chạy mà không kịp làm dấu nên cả hai chúng tôi chẳng ai biết đường về nhà. Thế nên đành cùng nhau đi lang thang đến đâu hay đến đó.

Sau khi len lỏi ra khỏi rừng cây, chúng tôi đã đi qua nhiều cánh đồng khô hạn không người. Khi mệt thì nghỉ, đói thì ăn lá cây hay bất cứ thứ gì có thể ăn bắt gặp được trên đường, khát thì uống nước ao nước vũng, tối lại nằm trên đất trên cỏ nhìn trăng ngắm sao, và rồi đi vào giấc ngủ mệt mỏi nhưng thoải mái. Tỉnh thoảng lại có vịt trời, gà rừng con chiu chít tháp tùng theo sau. Anh Canaan rất anh dũng, đã đuổi chạy những con mèo hoang, những con điều hâu to lớn dữ tợn mon men đến gần muốn ăn cắp bầy gà vịt con, và anh luôn tranh đấu để dành miếng ăn cho tất cả chúng tôi. Canaan đã tâm sự với tôi anh rất ân hận không thể ở bên cạnh bà Luz mù mắt để dẫn đường cho bà. Anh kể với tôi anh đã ở với bà được 5 năm, hằng ngày anh vẫn đưa bà đi lại xin ăn ở biên giới Mỹ và rằng mặc dù nghèo nhưng bà quý anh như con. Hôm July 4th, vì con gái đã có chồng của bà lái xe chở bà qua chơi ở Chula Vista nên bà mang anh đi theo, và cũng vì sợ hải pháo bông nên anh đã te cò chạy đến mất phương hướng như tôi. Không may cho anh là anh bị té vào tảng đá nên giò anh đã bị thương nặng như thế. Anh bảo anh rất nhớ bà Luz và rất buồn khi không tìm được đường về bên bà ấy. Chúng tôi may mắn, ngoài ngôn ngữ riêng còn có thể hiểu được tiếng Spanish của nhau không khó khăn gì lắm, và càng gần bên nhau càng tâm tình thì chúng tôi càng thông cảm và kết quả là chúng tôi yêu nhau lúc nào không hay. Cũng nhờ tình yêu đó mà những chặng đường gian nan nơi vùng hoang dại chúng tôi đi qua đã trở thành niềm vui và lạc thú. Lòng tôi không còn cảm thấy âu lo trước bất cứ khó khăn nguy hiểm nào, và bước chân đi không còn ngại con đường xa tít tắp trước mặt.

Một hôm sau khi đi qua một cánh đồng rộng chúng tôi cùng đàn gà vịt con lạc vào một xóm quê mùa nhà nông. Khi nhìn thấy đoàn lũ hành chúng tôi thì mọi người trong xóm đều gọi nhau lại xem với vẻ rất hiếu kỳ. Bọn con nít kêu réo nhau:

-Ra đây mà xem tụi bây ơi! Một con chó ốm, một con chó mập dẫn một bầy gà vịt đến đây nè! (Con chó mập chắc chắn là tôi vì tôi mập mập tròn trịa lại lùn tịt và lông lá um tùm, so với anh Canaan thì không cân xứng chút nào vì anh vừa cao vừa gầy vừa trơn tru.)

-Ngộ quá hén! Cảnh này tao chưa hề thấy bao giờ. Nhìn lông lá đầy bùn đất, thân hình xơ xác như vậy chắc là chúng đi từ xa lắm đến đây.

Họ đoán đúng là chúng tôi đã từ xa lắm đến đây, và họ cũng biết chúng tôi mệt mỏi đói khát nên đã cho chúng tôi thức ăn nước uống. Để tỏ lòng biết ơn, bọn gà vịt con chạy lăng xăng kêu chiu chít, còn tôi và anh Canaan thì ve vẩy đuôi kêu gâu gâu, đi quanh quẩn liếm tay chân, hửi áo quần bọn họ một cách vui mừng. Tôi tưởng rằng hoạn nạn đã qua, khi gặp được người rồi thì không còn lo nguy nan, không còn phải lang thang đói khổ nữa. Thế nhưng họ đâu có để cho chúng tôi yên; bọn con nít dành nhau quyết định số phận của chúng tôi. Rút cục, một đứa lấy thòng lọng thòng vào cổ Canaan dắt anh ấy đi một phía, một đứa khác ẵm tôi đi phía khác, còn lũ gà vịt con thì bị chia ra tứ tán. Anh Canaan mồm kêu ăng ẳng, ngoái cổ lại nhìn tôi, mắt rơm lệ, cố trì lại, nhưng rồi vẫn bị người ta lôi đi một cách tàn nhẫn, còn tôi thì dù muốn chạy theo anh cũng không đủ sức thoát ra khỏi vòng tay ôm cứng của thằng chủ mới.

Những ngày đầu trong nhà chủ mới, tôi bị nhốt trong một cái chuồng tre nhỏ. Họ cho tôi ăn những thức ăn khác hẳn những thứ tôi vẫn thường ăn, dĩ nhiên là không thể sánh với những gì nhà Allen đã cho tôi ăn và khá hơn những thứ hỗn tạp dơ dáy tôi liếm láp được dọc đường. Hễ có ăn thì thôi tôi không quan tâm nữa, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy mệt mỏi, nhạt mồm nhạt miệng không muốn ăn. Tôi rất nhớ anh Canaan nhưng lại không biết anh ở đâu mà tìm. Tôi vẫn mong có ngày sẽ được gặp lại anh. Thấy tôi thường xuyên bỏ bữa nên chủ nhà thả tôi ra khỏi chuồng. Thằng chủ mới lôi tôi ra bể nước dội nước liên hồi lên mình tôi làm tôi

ngộ muốn chết. Sự phũ phàng của nó làm tôi nhớ đến cử chỉ dịu dàng ân cần của Allen mỗi lần tắm rửa cho tôi biết bao! Dù sao, rũ bỏ được bụi đất bám trên mình và được trả tự do cũng giúp tôi thấy thoải mái hơn một chút nên tôi cũng dần dà làm quen với người và hoàn cảnh mới, trở lại ăn uống và lân la với họ. Nghe họ khen tôi đẹp, tôi nghĩ vì vậy mà họ thích tôi. Tôi có bản chất tình cảm nên cũng dễ dàng cảm mến họ. Thế là tôi quanh quẩn bên họ khi họ ở nhà, và theo họ ra đồng khi họ ra đồng làm việc. Tôi theo họ ra đồng mỗi ngày.

Những ngày lam lũ ngoài đồng làm người tôi dơ dáy và thấy ngứa ngáy thường xuyên. Cái ngứa thêm cái đau trong mình tôi càng lúc càng tăng vì bị bầy chấy rận thi nhau chích vào da thịt hút máu mình. Lông tôi quá dày và dài, phủ khắp mắt mũi tay chân mà chẳng ai cắt xén cho tôi. Thân tôi dơ dáy gớm ghiếc mà chẳng ai buồn tắm rửa cho tôi. Chân tay tôi quá ngứa không thể với tới để gãi khắp thân mình! Ngứa quá đến nỗi tôi phải quần quai rên la, thế mà ai cũng làm ngơ! Để quên đi những khổ hình, tôi đã chạy đuổi những chồn sóc len lỏi phá hoại mùa màng trong đồng. Chạy cũng khổ vì thấy thân mình nặng nề hơn lúc trước. Một con sóc vừa ngắt một nhánh lúa, đang ngậm nhánh lúa chạy trước kia. Tôi phóng mình rượt theo. Khi suýt bắt kịp thì nó chui vào một cái hang khá lớn. Tôi chui theo. Mới vào được nửa chừng thì đột nhiên tôi nghe một tiếng “phục”, hình như lòng ruột tôi đã bị tuột hết ra ngoài. Đau đớn quá, tôi kêu thét lên, cố lôi mình ra khỏi hang, rồi ngã vật ra nằm thở hổn hển. Một lúc sau khi đã đỡ đau tôi nhìn lại, thì ra những gì vừa tuột ra khỏi bụng tôi là 4 đứa con của tôi và anh Canaan đã có hình hài rất rõ. Ân hận, thương tâm, tôi oán trách sao trời sinh làm chi một con vật như tôi, ngu đần đến nỗi có chữa mà không biết, giết con cũng chẳng hay.

Sau vụ này tôi bị kiệt quệ không ra đồng được nữa. Những con vật hút máu càng lúc càng hoành hành dữ dội nhiều thêm. Thấy tôi dơ dáy hôi hám, người ta cấm không cho tôi vào nhà và mọi người đều lánh xa tôi. Tôi đi thơ thẩn quanh xóm và càng buồn biết bao nhiêu khi tai nghe mắt thấy những cảnh thật thương tâm. Những gà và vịt con đi theo tôi ngày trước bị người ta cắt cổ làm thịt, còn anh Canaan thì ve vãn hết cô này đến nàng nọ, có thấy tôi cũng làm ngơ như không biết. Thứ gì bạc tình đến thế là cùng! Tôi chỉ biết than thầm.

Chủ nhà hình như nghĩ đã đến lúc nên quyết định về số phận của tôi. Không cần vạch lông tôi ra thì chắc họ cũng đã thấy bao nhiêu chấy rận vào ra trên ấy, những lỗ lổ nằm ẩn dưới ấy bốc ra mùi tanh hôi. Tôi nghe họ bàn với nhau; người thì bảo nên dùng thuốc diệt rầy để diệt chấy rận trong mình tôi, người thì khuyên nên thả cho tôi đi hoang, người thì bàn nên trấn nước cho tôi chết, kẻ thì bảo nên đập cho tôi chết đi để tôi đỡ đau đớn. Toàn những ý kiến kinh hoàng! Nếu tôi còn ở nhà Allen thì dù tôi có chấy rận đi nữa cũng đâu có phải khổ khổ như thế này! Tôi đã không may lạc vào xứ quê mùa này nên nay phải tiêu đời vì những con vật dơ dáy ấy!

Ngay tối hôm ấy Jose (tên chủ mới của tôi), với khăn bịt kỹ mũi, hai tay mang hai cái bao nylon, đã lừa tôi vào cái chuồng tre cũ, xách tôi ra bỏ ngoài đám đất đầy hoa dại, rồi nó tay cầm một cái que dài, tay kia cầm cái ống xịt, vừa vạch lông tôi ra vừa xịt thứ thuốc (chắc hẳn là thuốc rầy) rất hôi rất nồng lên khắp mình tôi. Nó muốn diệt rầy hay muốn giết tôi? Tôi không biết, điều tôi biết là khi tôi ngửi hít phải những hơi thuốc đó từ đêm cho tới sáng thì tôi đã bị ngộ độc. Từng tế bào trong thân thể tôi như bị cắt chém, đốt cháy tan tành.

Giữa lần ranh của sinh và tử, khi mà cái “linh điễm” vẫn chưa rời bỏ thân xác mà đi, tôi vẫn còn một vương vấn dù là mỏng manh về những kỷ niệm đẹp trong đời. Tôi cảm kích lòng tử tế của gia đình bà Maria, nhờ đó tôi đã có một thời gian vui sướng. Tôi ân hận đã phụ lòng Allen, không thể canh chừng những lúc cậu ấy lâm bệnh. Tôi nhớ mỗi tình của mình trong những ngày lang thang hoạn nạn với Canaan, và những đứa con chưa ra đời đã chết của chúng tôi.... Số kiếp của tôi đến đây đã kết thúc hay chưa, tôi không cần biết, tôi chỉ mong dứt bỏ được hết những khổ đau tôi đang chịu đựng vào giờ phút này. Hình ảnh tôi còn thấy lần cuối là đàn bướm vàng có đôi cánh thật lớn viền đen có những đốm trắng chập chóa dưới ánh nắng ban mai đang nhón nhơ bay lượn trên những cánh hoa dại quanh tôi. Tôi mơ ước được làm cánh bướm. Tôi như đã nhập vào một cánh bướm và bay tít lên cao, lên cao...

Ái Hoa

(Xin xem truyện Kiếp Bướm Monarch sẽ tiếp theo sau)